

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΟΜΕΝΟΝ

Η. ΔΙΚΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθι-
στορία Α. Δουμᾶ, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν). — Ἡ Λουομένη Χανού-
μισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν). — Χωρὶς ποτὲ νὰ ἴδωσιν ἀλ-
λήλους, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προκληρωτά
Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ. τὰς ἐπαρχίαις 6, τῶ ἐξωτερικῷ 1
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Αἰσθητικὰ ἀποστέλλονται ἀπ' ἑθελίας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσφραγῆς καὶ χαρτονομισμάτων

CARBONNEAU

Ὁ Διοικητὴς εἰσήλθεν εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ Κοκονᾶ; μετὰ δύο λοχαφῶρων... (Σελ. 267).

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ
Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.
[Συνέχεια ἴδη προηγουμένων φύλλων].

Ἦτο δὲ μικρὰ πλαγγῶν ἐκ κηροῦ, ὑ-
ποκίτρινος, μεγέθους ἕξ περίπου δακτύλων.
Ἡ πλαγγὼν αὕτη ἔφερεν ἐσθῆτα ἐκ τοῦ
αὐτοῦ κηροῦ κεκοσμημένην δι' ἀστέρων,
καὶ βασιλικὴν πορφύραν, ἐκ κηροῦ ἐπίσης.
— Ἀλλὰ, τί σημαίνει ἡ πλαγγὼν αὗ-
τη; εἶπεν ὁ Κάρολος.
— Κυττάξατε τί φέρει εἰς τὴν κεφαλὴν;
— Στέμμα.
— Καὶ εἰς τὴν καρδίαν;

— Καρφίδα.
— Καὶ λοιπὸν, βασιλεῦ, ἀναγνωρίζετε
ὄμψς αὐτόν.
— Ἐμέ;
— Ναί, φέροντα τὸ στέμμα σας καὶ
τὴν πορφύραν σας;
— Καὶ ποῖος ἔκαμε τὴν πλαγγὼνα
ταύτην; εἶπεν ὁ Κάρολος, ὃν ἡ κωμῶδια
αὕτη ἤρχισε νὰ βαρύνῃ. Ὁ βασιλεὺς τῆς
Ναβάρρας ἀναμφιβόλως;
— Ὅχι, βασιλεῦ.
— Ὅχι! τότε δὲν ἐννοῶ.
— Εἶπον ὄχι, ἐπανελάβεν ἡ Αἰκατε-
ρίνα, διότι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἴσως
ἐπιθυμεῖ τὴν ἀκρίβειαν. Ὅα ἔλεγον ναί,

ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μοὶ ἀπέτεινε
τὴν ἐρώτησιν κατ' ἄλλον τρόπον.
Ὁ Κάρολος δὲν ἀπήνησεν. Προσεπάθει
νὰ εἰσδύσῃ εἰς τοὺς μυχίους διαλογισμοὺς
τῆς σκοτεινῆς ἐκεῖνης ψυχῆς, ἥτις ἐ-
κλείετο ἀμέσως ἐνώπιόν του, ὅτε ἐνόμιζεν
ὅτι θὰ κατάρθου τέλος ν' ἀναγνώσῃ ἐν
αὐτῇ.
— Βασιλεῦ, ἐξηκολούθησεν ἡ Αἰκατε-
ρίνα, τὴν πλαγγὼνα ταύτην ἀνεκάλυψεν
ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς Λαγκέσλος ἐν τῷ
κοιτῶνι τοῦ ἀνδρός, ὅστις κατὰ τὴν ἡμέ-
ραν τοῦ κυνηγίου ἐκράτει ἀπὸ τοῦ χαλι-
νοῦ ἵππον ἑτοιμον διὰ τὸν βασιλέα τῆς
Ναβάρρας.

— Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Δελαμόλ ; εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Ναι, καὶ ἂν εὐαρεστήσῃ παρατηρήσατε ἀκόμη τὴν χαλυβδίνην ταύτην καρφίδα, τὴν διατρυπούσαν τὴν καρδίαν, καὶ ἰδέτε ποῖον γράμμα εἶναι γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ ἐπ' αὐτῆς χαρτίου.

— Ἐν *M*, εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Ἦτοι *μαρασμός*, δηλαδή θάνατος ἐκ *μαρασμοῦ*. Αὐτὸς εἶναι ὁ μαγικὸς τύπος βασιλεῦ. Ὅταν θέλωσι νὰ παραφρονήσῃ τις, ὡς ἔπραξεν ὁ δούξ τῆς Βρετανίας διὰ Κάρολον τὸν ἕκτον, διατρυποῦσι διὰ τῆς καρφίδος τὴν κεφαλὴν, καὶ γράφουσιν ἐπὶ τοῦ χαρτίου *P*. ἀντὶ *M*.

— Ὡστε κατὰ τὴν γνώμην σας, δέσποινα, ὁ ἀποπειραθὴς κατ' ἐμοῦ εἶναι ὁ κύριος Δελαμόλ ;

— Ναι, ὡς τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ βυθίζόμενον ἐγχειρίδιον. Ἄλλ' ὅπισθιν τοῦ ἐγχειριδίου πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὴν βυθίσασαν αὐτὸ χεῖρα.

— Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία τῆς νόσου μου ; Καὶ καθ' ἣν ἡμέραν καταστραφῆ ἡ μαγεία, θὰ θεραπευθῶ ; Ἄλλὰ, τί πρέπει νὰ πράξω ; Σεῖς τὸ εἰξεύρετε, βεβαίως, ἀγαθὴ μου μήτηρ. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ μαγείας.

— Ὁ θάνατος τοῦ αὐτουργοῦ καταστρέφει τὴν μαγείαν. Καθ' ἣν δ' ἡμέραν καταστραφῆ ἡ μαγεία, ἡ νόσος παύει.

— Ἀληθῶς ! εἶπεν ὁ Κάρολος, προσποιούμενος ἐκπληξιν.

— Πῶς ! δὲν τὸ εἰξεύρετε ;

— Ἄλλὰ δὲν εἶμαι μάγος.

— Ἐ ! καὶ τώρα ἡ Ὑμετέρα Μεγαγαλειότης ἐπέισθη ; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Βεβαίως.

— Ἡ πεποιθήσις θὰ ἐκδιώξῃ τὴν ἀνησυχίαν ;

— Πληρέστατα.

— Καὶ δὲν τὸ λέγετε διὰ νὰ μοῦ κάμετε χάριν ;

— Ὅχι, μήτέρ μου. Τὸ λέγω ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας.

Τὸ πρόσωπον τῆς Αἰκατερίνας ἐφικδρύνθη.

— Δόξα τῷ Θεῷ ! ἐπανελάβε εἰρωνικῶς ὁ Κάρολος. Τώρα καὶ ἐγὼ εἰξεύρω καθὼς καὶ ὑμεῖς, εἰς ποῖον ν' ἀποδώσω τὴν κατὰστασιν ταύτην, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι, καὶ ποῖον νὰ τιμωρήσω.

— Καὶ θὰ τιμωρήσωμεν...

— Τὸν Δελαμόλ. Δὲν εἶπετε ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἔνοχος ;

— Εἶπον ὅτι ἦτο τὸ ὄργανον.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Κάρολος. Πρῶτον τὸν Δελαμόλ. Τοῦτο εἶναι τὸ σπουδαιότερον. Αἱ κρίσεις αὐταί, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὑποφέρω, δυνατόν νὰ γεννήσωσι περὶ ἡμᾶς ἐπικινδύνους ὑποψίας. Εἶναι λοιπὸν κατεπεῖγον, ὅπως τὸ πρᾶγμα διαφωτισθῆ, καὶ εἰς τὴν λάμπιν αὐτὴν ἀνακλυθῆ ἡ ἀλήθεια.

— Ὡστε ὁ Δελαμόλ...

— Μὲ συμφέρει ὡς ἔνοχος. Τὸν ἀποδέχομαι λοιπὸν. Ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ αὐτόν. Ἄν ἔχη συνένοχον, θὰ ὁμιλήσῃ.

— Ναι, ἐπιθύρῃσεν ἡ Αἰκατερίνα. Καὶ

ἂν δὲν ὁμιλήσῃ, θὰ τὸν ἐξανηγάσωμεν.

Ἐχομεν ἀλάνθαστα πρὸς τοῦτο μέσῃ.

Εἶτα ἐγερθεῖσα, εἶπε μεγαλοφώνως:

— Ἐπιτρέπετε λοιπὸν, βασιλεῦ, ν' ἀρχίσῃ ἡ ἀνάκρισις ;

— Τὸ ἐπιθυμῶ, δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος, καὶ ὅσον τάχιστα.

Ἡ Αἰκατερίνα ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ τῆς, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὴν νευρικὴν ἀνασκήρτησιν, ἣτις συνετάραξε τὴν χεῖρα ταύτην θίξασαν τὴν ἰδικὴν τῆς, καὶ χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τὸν σαρδωνικὸν τοῦ βασιλέως γέλωτα, οὐδὲ τὴν ὑπόκωφον καὶ φοβερὰν κατάραν, ἣτις ἐπηκολούθησε τὸν γέλωτα ἐκεῖνον.

Ὁ βασιλεὺς ἐσκέπτετο, ἂν μὴ ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ ἀφίση ἐλευθέραν τὴν γυναῖκα ἐκεῖνην, ἣτις εἰς ὀλίγας ὥρας θὰ ἔκαμνε τόσα κακὰ, ὥστε θὰ καθίστατο ἀδύνατος πλέον πᾶσα ἐπανόρθωσις.

Ἄλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐσκέπτετο ταῦτα, βλέπων τὸ παραπέτασμα τῆς θύρας πίπτον ὀπισθεν τῆς Αἰκατερίνας, ἤκουσεν ἑλαφρὸν θροῦν ὀπισθεν τοῦ καίστραφεις εἶδε τὴν Μαργαρίταν ἀνεγείρουσαν τὸ παραπέτασμα, τὸ καλύπτον τὸν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς τροφοῦ τοῦ φέροντα διάδρομον.

Ἡ Μαργαρίτα εὐρίσκετο ὑπὸ τὸ κράτος φοβερᾶς συγκινήσεως.

— Ὡ ! βασιλεῦ, βασιλεῦ ! ἀνέκραξεν, ὀρμήσασα πρὸς τὴν κλίνην τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Εἰξεύρετε καλῶς ὅτι αὐτὴ ψεύδεται !

— Ποία αὐτῆ ; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Ἀκούσατε, Κάρολε ! Βεβαίως εἶναι φοβερὸν νὰ κατηγορῆ τις τὴν μητέρα του. Ἄλλὰ ὑποψιάσθη, ὅτε τὴν εἶδον μείνας μόνην μεθ' ὑμῶν, ὅτι ἤθελε νὰ τοὺς καταδιώξῃ ἀκόμη. Ἄλλὰ, εἰς τὴν ζωὴν μου, εἰς τὴν ζωὴν σου, εἰς τὴν ψυχὴν μας καὶ τῶν δύο ἡμῶν, σὰς ὀρρίζομαι ὅτι ψεύδεται !

— Νὰ τοὺς καταδιώξῃ !... Ἄλλὰ ποῖον καταδιώκει ;

Ἄμφότεροι ἐλάλουν χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἐνστιγματωδῶς. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐφοβούντο ν' ἀκούσωσιν αὐτὴν τὴν φωνὴν των.

— Πρῶτον τὸν Ἐρρίκον, τὸν Ἐρρικέττον σας, ὁ ὁποῖος σὰς ἀγαπᾷ, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς Ὑμᾶς ἀφωσιωμένος, ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐν τῷ κόσμῳ.

— Τὸ πιστεύεις, Μαργῶ ; εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Ὡ ! βασιλεῦ, εἶμαι βεβαία.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

— Τότε ἀφοῦ ἦσθε βέβαιοι, ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ἐκπλαγεῖσα, διατί διετάξετε νὰ τὸν συλλάβωσι καὶ νὰ τὸν κλείσωσι εἰς Βιγκέννας ;

— Διότι μοὶ τὸ ἐζήτησεν αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Σὰς τὸ ἐζήτησεν αὐτός, βασιλεῦ ;

— Ναι, ἔχει πολὺ ἀλλοκότους ἰδέας αὐτὸς ὁ Ἐρρικέττος. Ἴσως ἀπατάται, ἴσως ἔχει καὶ δίκαιον. Ἄλλὰ, φρονεῖ ὅτι εἶναι περισσότερον ἀσφαλῆς ὑπὸ τὴν δυσμένειάν μου, ἢ ὑπὸ τὴν εὐνοίαν μου, μακρὰν ἐμοῦ, ἢ πλησίον ἐμοῦ, ἐν Βιγκέννικις ἢ ἐν Λούθρω.

— Ἄ ! ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

Ἄλλ' εἶναι ἀσφαλῆς ἐκεῖ ;

— Διάβολο ! ὅσον δύναται νὰ ἦναι ἀσφαλῆς ἄνθρωπος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Βελιῶ μου ἐγγυᾶται διὰ τῆς κεφαλῆς του.

— Ὡ ! εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου... Ἀρκεῖ διὰ τὸν Ἐρρίκον. Ἄλλὰ...

— Ἄλλὰ, τί ; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Ἄλλὰ, ὑπάρχει καὶ ἄλλος τις, βασιλεῦ, διὰ τὸν ὁποῖον ἴσως ἔχω ἀδικον νὰ ἐνδιαφέρωμαι, ἀλλὰ διὰ τὸν ὁποῖον ἐπὶ τέλους ἐνδιαφέρωμαι.

— Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός ;

— Βασιλεῦ, φείσητέ μου. Θὰ ἐτόλμων μόνον νὰ τὸν ὀνομάσω εἰς τὸν ἀδελφόν μου. Ἄλλὰ δὲν τολμῶ νὰ τὸν ὀνομάσω εἰς τὸν βασιλέα μου.

— Ὁ κύριος Δελαμόλ ; δὲν ἔχει αὐτῶ ;

— Φεῦ ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Ἦθελήσατέ ποτε νὰ τὸν φονεύσητε, καὶ ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τῆς βασιλικῆς ἐκδικήσεώς σας.

— Καὶ τότε, Μαργαρίτα, ἦτο ἔνοχος ἐνὸς καὶ μόνου ἐγκλήματος. Ἄλλὰ τώρα ἔπραξε δύο...

— Βασιλεῦ, δὲν ἔπραξε τὸ δεύτερον.

— Ἄλλὰ, εἶπεν ὁ Κάρολος, δὲν ἤκουσες τί εἶπεν ἡ ἀγαθὴ ἡμῶν μήτηρ, πτωχὴ Μαργῶ ;

— Ἐ ! σὰς τὸ εἶπον, Κάρολε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ταπεινοῦσα ἔτι τὴν φωνήν, σὰς τὸ εἶπον ἤδη ὅτι ἐψεύδετο.

— Δὲν εἰξεύρεις ἴσως ὅτι ὑπάρχει πλαγγῶν τις ἐκ κηροῦ, ἣτις εὐρέθη εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου Δελαμόλ ;

— Τὸ εἰξεύρω, πολὺ καλὰ, ἀδελφέ μου.

— Καὶ ὅτι ἡ πλαγγὼν αὐτὴ ἔχει διατρυπημένην τὴν καρδίαν διὰ καρφίδος φερούσης ἐπὶ μικρὰς χαρτίνης σημαίας τὸ στοιχεῖον *M*.

— Τὸ εἰξεύρω.

— Καὶ ὅτι ἡ πλαγγὼν αὐτὴ φέρει βασιλικὴν πορφύραν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ;

— Ὅλα αὐτὰ τὰ εἰξεύρω.

— Ἐ ! καὶ τί λέγεις δι' αὐτὰ ;

— Λέγω ὅτι ἡ μικρὰ αὐτὴ πλαγγὼν παριστᾷ γυναῖκα καὶ ὄχι ἄνδρα.

— Μπᾶ ! εἶπεν ὁ Κάρολος. Καὶ ἡ διατρυπούσα τὴν καρδίαν τῆς καρφίς.

— Ἦτο φίλτρον, ὅπως ὁ Δελαμόλ ἀγαπηθῆ ὑπὸ τῆς παριστανόμενης γυναικός, καὶ ὄχι μαγεία ὅπως ἀποθάνῃ ἀνὴρ.

— Ἄλλὰ τὸ στοιχεῖον *M*.

— Δὲν σημαίνει *Μαρασμός*, ὡς εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ.

— Τότε, τί σημαίνει ; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Σημαίνει... τὸ ὄνομα τῆς γυναικός, τὴν ὁποῖαν ὁ Δελαμόλ ἠγάπα.

— Καὶ ἡ γυνὴ αὐτὴ ὀνομάζεται ;

— Ἡ γυνὴ αὐτὴ ὀνομάζεται *Μαργαρίτα*, ἀδελφέ μου, εἶπεν ἡ βασιλισσα τῆς Ναβάρρας, γονυπετήσασα παρὰ τὴν κλίνην τοῦ βασιλέως, λαβοῦσα τὴν χεῖρά του δι' ἀμφοτέρων τῶν ἰδικῶν τῆς καὶ ἐπὶ τῆς χειρὸς ἐκεῖνης στηριξάσα τὸ δακρύβρεκτον πρόσωπόν τῆς.

— Ἀδελφὴ μου, σιωπῆ ! εἶπεν ὁ Κάρολος, στρέφον περὶ αὐτὸν βλέμμα, σπινθηροβολοῦν ὑπὸ τὰς συνεσπασμένους ὄφρυς

του, διότι ως σὺ ἤκουσες καὶ ἄλλος δύναται νὰ σὲ ἀκούσῃ.

— Ὡ! δὲν μὲ μέλει! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ἀνεγειράσα τὴν κεφαλὴν. Καὶ διατί νὰ μὴ εἶναι ἐδῶ ὁλόκληρος ὁ κόσμος, ὅπως μὲ ἀκούσῃ! Ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου θὰ ἐκφύττον ὅτι εἶναι ἀτιμὸν νὰ καταχρῶνται τοῦ ἔρωτος ἐνὸς εὐπατρίδου, ὅπως κηλιδώσωσι τὴν ὑπόληψίν του διὰ τῆς ὑποψίας τῆς δολοφονίας.

— Καὶ ἂν σοὶ ἔλεγον, Μαργώ, ὅτι εἰξεύρω, καθὼς καὶ σὺ, τί εἶναι καὶ τί δὲν εἶναι;

— Ἀδελφέ μου!

— Ἄν σοὶ ἔλεγον ὅτι ὁ Δελαμόλ εἶναι ἀθῶος;

— Τὸ εἰξεύρετε;

— Ἄν σοὶ ἔλεγον ὅτι γνωρίζω τὸν ἀληθῆ ἐγκληματίαν;

— Τὸν ἀληθῆ ἐγκληματίαν! Λοιπὸν ἐξετελέσθη ἐγκλημα;

— Ναί· ἐκούσιον ἢ ἀκούσιον, ἐξετελέσθη ἐγκλημα.

— Καθ' Ὑμῶν;

— Κατ' ἐμοῦ.

— Ἀδύνατον.

— Ἀδύνατον; . . . Παρατήρησέ με, Μαργώ.

Ἡ νεῆνις παρετήρησε τὸν ἀδελφὸν τῆς καὶ ἐφοκίμασεν ἰδοῦσα τὴν ὠχρότητά του.

— Μαργώ, μόλις θὰ ζήσω τρεῖς μῆνας ἀκόμη.

— Σεῖς, ἀδελφέ μου! Σὺ, Κάρολέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα.

— Μαργώ, ἐδηλητηριάσθη.

Ἡ Μαργαρίτα ἔρρηξε κραυγὴν.

— Σιώπα, εἶπεν ὁ Κάρολος. Πρέπει νὰ πιστεύωσιν ὅτι ἀποθνήσκω ἐκ μαγείας.

— Καὶ γνωρίζετε τὸν ἔνοχον;

— Τὸν γνωρίζω.

— Καὶ εἶπετε ὅτι δὲν εἶναι ὁ Δελαμόλ;

— Ὅχι, δὲν εἶναι αὐτός.

— Οὐδὲ ὁ Ἐρρίκος, βεβαίως... Θεέ μου! μὴ ἦναι;

— Ποῖος;

— Ὁ ἀδελφός μου... ὁ Ἀλανσών... ἐψιθύρισε ἡ Μαργαρίτα.

— Ἴσως.

— Ἡ... ἡ... καὶ ἡ Μαργαρίτα ἐταπεινώσεν ἔτι τὴν φωνὴν τῆς, ὡς τρομάξασα καὶ αὐτὴ δι' ἐκεῖνο, ὅπερ ἔμελλε νὰ εἰπῇ... ἡ... ἡ μήτηρ μας;

Ὁ Κάρολος δὲν ἀπεκρίθη.

Ἡ Μαργαρίτα τὸν παρετήρησε καὶ ἀναγνοῦσα ἐν τῷ βλέμματί του πᾶν ὅτι ἤθελε νὰ μάθῃ, ἔπεσεν ὑπτίως ἐπὶ τινος σκίμποδος.

— Ὡ! Θεέ μου! Θεέ μου! ἐψιθύρισε, εἶναι ἀδύνατον!

— Ἀδύνατον! εἶπεν ὁ Κάρολος μετὰ ὀξυτάτου γέλωτος. Λυπούμαι ὅτι δὲν εἶναι ἐνταῦθα ὁ Ῥενέ, ὅπως σοὶ διηγήθῃ τὴν ἱστορίαν μου.

— Ὁ Ῥενέ;

— Ναί· θὰ σοὶ ἔλεγε, παραδείγματος χάριν, ὅτι γυνὴ τις, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ, μετέβη παρ' αὐτῷ ὅπως ζήτησεν ἐν βιβλίον περὶ κυνηγίου, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του. Ὅτι

λεπτὸν δηλητήριον ἐχύθη ἐφ' ἐκάστης σελίδος τοῦ βιβλίου ἐκεῖνου, ὅτι τὸ δηλητήριον αὐτό, τὸ ὅποιον ἦτο προωρισμένον δὲν ἤξεύρω διὰ ποῖον, περιήλθεν εἰς χεῖρας ἄλλου, εἴτε κατὰ τύχην, εἴτε καὶ ὡς τιμωρία τοῦ Θεοῦ. Ἄν ὅμως, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Ῥενέ θέλῃς νὰ ἰδῆς τὸ βιβλίον, εὐρίσκειται ἐκεῖ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ μου, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἔγραψεν ἰδίᾳ χειρὶ ὁ Φλωρεντινός, ὅτι τὸ βιβλίον αὐτό, τὸ ὅποιον δύναται νὰ φονεύσῃ εἰκοσὶν ἀκόμη, ἐδόθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν συμπολιτίδα του.

— Σιωπή, Κάρολε, σιωπή! εἶπε τότε καὶ ἡ Μαργαρίτα.

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι πρέπει νὰ πιστεύωσιν ὅτι ἀποθνήσκω διὰ μαγείας.

— Ἀλλά, εἶναι ἀδικον! ἀλλ' εἶναι φρικῶδες! Ἐλεος! ἔλεος! Εἰξεύρετε ὅτι εἶναι ἀθῶος.

— Ναί, τὸ εἰξεύρω· ἀλλὰ πρέπει νὰ πιστεύωσιν ὅτι εἶναι ἔνοχος. Ὑπόμεινε τὸν θάνατον τοῦ ἐραστοῦ σου. Εἶναι ὀλίγον ὅπως σωθῇ ἡ τιμὴ τοῦ οἴκου τῆς Γαλλίας. Ὑπομένω καὶ ἐγὼ τὸν θάνατον, ὅπως τὸ μυστικὸν ἀποθάνῃ μετ' ἐμοῦ.

Ἡ Μαργαρίτα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ἐνόησασα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν σωτηρίαν τοῦ Δελαμόλ. Ἀπεσύρθη δὲ κλαίουσα καὶ εἰς μόνην ἑαυτὴν πεποιοῦσα.

Ἐν τούτοις, ὡς εἶχε προῖδει ὁ Κάρολος, ἡ Αἰκατερίνα οὐδὲ στιγμήν ἀπώλεσεν. Ἐγραψε δὲ εἰς τὸν γενικὸν Εἰσαγγελέα στρατηγὸν Λαγκέσλον τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν, ἣν ἡ ἱστορία διετήρησεν ἀκεραίαν, αἱματόχρουν ῥίπτουσαν φῶς ἐπὶ τῆς υποθέσεως ταύτης:

«Κύριε Εἰσαγγελεῦ, τὴν ἐσπέραν ταύτην με ἔθεθαίωσαν ὅτι ὁ Δελαμόλ ἐξετέλεσε τὴν ἱεροσυλίαν. Ἐν τῷ δωματίῳ του, ἐν Παρισίοις εὗρον πολλὰ κακὰ πράγματα, οἷον βιβλία καὶ ἔγγραφα. Σὰς παρακαλῶ νὰ προσκαλέσητε τὸν πρόεδρον καὶ νὰ διεξαγάγητε ὅσον τάχιστα τὰς ἀνακρίσεις περὶ τῆς κηρίνης πλαγγόνος, τῆς ὁποίας διετρώπησαν τὴν καρδίαν, καὶ τοῦτο ἐπὶ βλάβῃ τοῦ βασιλέως».

«ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ».

ΝΖ'

ΔΟΡΑΤΟΙ ΑΣΠΙΔΕΣ

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ὁ δικοικητὴς εἰσῆλθεν εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ Κοκονὰς μετὰ δύο λογχοφόρων καὶ τσεσάρων δικαστικῶν ὑπαλλήλων. Προσεκάλεσαν δὲ τὸν δεσμώτην νὰ καταβῇ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνθα περιέμενον αὐτὸν ὁ Εἰσαγγελεὺς Λαγκέσλος καὶ δύο δικασταί.

Κατὰ τὰς ὀκτὼ ἡμέρας τῆς καθείρξεως των ὁ Κοκονὰς καὶ ὁ Δελαμόλ εἶχον σκεφθῆ καὶ ἀποφασίσαι περὶ τῆς διαγωγῆς ἣν ὀφείλον νὰ τηρήσωσιν ἐν τῇ ἀνακρίσει, ἀρνούμενοι ἀπολύτως πάντα. Ὁ Κοκονὰς λοιπὸν ἤλπιζεν ὅτι δὲν θὰ ἦτο αὐτῷ δύσκολον δι' ὀλίγης ἐπιτηδεϊότητος ν' ἀπαλλαγῇ κατηγορίας, ἥς οἱ κυρίως ἔνοχοι—ἦτοι ὁ Ἐρρίκος καὶ ἡ Μαργαρίτα— ἦσαν ἐλευθεροί, καθ' ὅσον οἱ δύο φίλοι ἠγνόουν τὴν ἐν τῇ αὐτῇ φυλακῇ καθείρξιν τοῦ Ἐρρίκου. Ἄλλως τε καὶ ἡ πρὸς αὐτοὺς διαγωγὴ τοῦ δεσμοφύλακος

* Ἱστορικόν

ἔπειθεν αὐτὸν ὅτι εἶχεν ἰσχυροὺς προστάτας, οὓς ὠνόμαζον ἀοράτους αὐτοῦ ἀσπίδας.

Ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, αἱ ἀνακρίσεις εἶχον περιορισθῇ εἰς τὰ περὶ δραπέτευσεως σχέδια τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, καὶ εἰς τὸ μέρος ὅπερ οἱ δύο φίλοι εἶχον εἰς τὰ σχέδια ταῦτα. Ὁ Κοκονὰς εἶχεν ἀπαντήσαι πάντοτελίαν ἐπιτηδεϊώς, ἠτοιμάζετο δὲ νὰ πράξῃ τὸ αὐτό, καὶ εἶχε προετοιμάσει πάσας τὰς ἀπαντήσεις του, ὅτε ἐνόησεν αἰφνης, ὅτι ἡ ἀνάκρισις ἤλλαξεν ἀντικείμενον.

Ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς ἢ πλείονων ἐπισκέψεων εἰς τὸν Ῥενέ, περὶ μιᾶς ἢ πλείονων κηρίνων πλαγγόνων, γενομένων κατ' αἴτησιν τοῦ Δελαμόλ.

Ὁ Κοκονὰς ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἀνάκρισις ἔχανε τὴν σπουδαιότητά της, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ προδοσίας κατὰ βασιλείως, ἀλλὰ περὶ ἀπεικονίσματος βασιλείσεως ἐν πλαγγόνι, ἔστω καὶ μεγέθους ὀκτὼ ἢ καὶ δέκα τὸ πολὺ δακτύλων.

Ἀπήντησε λοιπὸν λίαν φαιδρῶς, ὅτι οὔτε αὐτός, οὔτε ὀφίλος του ἔπαιζον πλέον μετὰ πλαγγόνων καὶ παρετήρησε μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι αἱ ἀπαιτήσεις του προκάλεσαν πολλάκις τὸν γέλωτα τῶν δικαστῶν του.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀνακρίσεως ὁ Κοκονὰς ἀνήλθεν αὐθις εἰς τὴν εἰρκτὴν του, γελῶν καὶ ἄδων θυροβωδῶς, ὅπως διὰ τοῦ θυροῦδος τούτου ἐναρρύνῃ τὸν φίλον του.

Ὁ Δελαμόλ, προσκληθεὶς εἶτα, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως τὴν κατηγορίαν εἰσελθοῦσαν εἰς νέον πεδίον. Ἠρώτησαν καὶ αὐτὸν περὶ τῆς εἰς τὸν Ῥενέ ἐπισκέψεως του, καὶ ἀπήντησεν ὅτι ἀπαξ μόνον τὸν ἐπεσεκέφθη. Τὸν ἠρώτησαν ἂν ἤτῃσε τότε παρ' αὐτοῦ μίαν κηρίνην πλαγγόνα, καὶ ἀπήντησεν ὅτι ὁ Ῥενέ εἶχε δεῖξει αὐτῷ τὴν πλαγγόνα ταύτην, ἣν εἶχε κατασκευασμένην. Τὸν ἠρώτησαν ἂν ἡ πλαγγὼν αὕτη παρίστανεν ἄνδρα, καὶ ἀπήντησεν ὅτι παρίστανε γυναῖκα. Τὸν ἠρώτησαν, ἂν διὰ τῆς μαγείας, ἐπεδιώκετο ὁ θάνατος τοῦ παριστανομένου ἀνδρός, καὶ ἀπήντησεν ὅτι διὰ τῆς μαγείας ἐκείνης ἐζήτει ν' ἀγαπηθῇ ὑπὸ τῆς γυναικός, ἣν παρίστανεν ἡ πλαγγὼν.

Αἱ ἐρωτήσεις αὗται ἐπανελήφθησαν μυριοτρόπως, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ κατέληγον ἀποτελεσμα, τοῦ Δελαμόλ ἐπαναλαμβάνοντος τὰς αὐτὰς ἀπαντήσεις. Οἱ δικασταὶ προσέβλεπον ἀλλήλους, ἀγνοοῦντες καὶ αὐτοὶ τί νὰ πράξωσιν ἀπέναντι τῆς τοιαύτης ἀφελείας, ὅτε μικρὰ ἐπιστολὴ κομισθεῖσα εἰς τὸν γενικὸν Εἰσαγγελέα ἔλυσεν τὴν ἀμφιβολίαν.

Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰς ἐπομένους λέξεις:

«Ἄν ὁ κατηγορούμενός ἀρνεῖται, προσφύγετε εἰς τὴν βάσανον.—Α.»

Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἔθετο τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἐμειδίασεν εἰς τὸν Δελαμόλ καὶ τὸν ἀπέπεμψε περιποιητικώτατα. Ὁ Δελαμόλ ἐπανήλθεν εἰς τὴν εἰρκτὴν του ἐπίσης σχεδὸν φαιδρῶς καὶ ὁ Κοκονὰς.

— Πιστεύω ὅτι θὰ τελειώσῃ καλὰ! διενότη.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἤκουσεν βήματα καὶ εἶδεν ἐπιστολὴν ὀλισθήσασαν ὑπὸ τὴν θύραν, χωρὶς ὅμως νὰ ἰδῆ τὴν ὠθήσασαν αὐτὴν χεῖρα. Ἐλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνω: «Θάρρος, ἀγρυπνῶ ἐπὶ σοῦ.» Παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ ἰδὼν τὴν γραφὴν.

— Ἄ! ἀνέκραξε κατασπαζόμενος τὴν ἐπιστολὴν. Ἄν αὐτὴ ἀγρυπνῆ, ἐσώθην!... Ὅπως ἐνόησωμεν τί συνέβησεν ἐπισκεφθῶμεν τὴν μικρὰν ἐκείνην οἰκίαν, ἐνθα τόσαι σκηναὶ εὐδαιμονίας εἶχον ἀνελιχθῆ. Γυνὴ τις ἦτο ἐκεῖ κατακεκλιμένη ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ στηριζομένη κατὰ τὸ ἦμισυ ἐπὶ βελουδίνων προσκεφαλαίων.

— Βασίλισσα, ἰσχυρά, νέα, ὠραία, πλουσία, καὶ νὰ ὑποφέρω ὅ,τι ὑποφέρω! ἀνέκραξεν ἡ γυνὴ ἐκείνη. Ἄ! εἶναι ἀδύνατον.

Εἶτα ἠγείρετο, ἐβάδιζεν, ἴστατο αἴφνης, ἐστήριξε τὸ καίον μέτωπόν της ἐπὶ τοῦ μαρμάρου, ἠγείρετο αὖθις κάτωχρος, δακρυροῦσα, συνέστρεψε τὰς χεῖρας, ῥηγνύουσα ὀξείας κραυγᾶς, καὶ ἐπανέπιπτε συντετριμμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Αἴφνης τὸ διαχωρίζον τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Κώδωνος ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς ὁδοῦ Τιῶν παραπέτασμα ἀνυψώθη καὶ εἰσῆλθεν ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ.

— ὦ! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα. Εἶσαι σύ! Πόσον ἀνυπομόνως σὲ περιέμενα! Λοιπὸν, τί ἔμαθες;

— Κακὰ, πτωχὴ μου φίλη. Ἡ Αἰκατερίνα διευθύνει ἡ ἰδία τὴν ἀνάκρισιν, καὶ κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν στιγμὴν εὐρίσκειται εἰς Βιγκέννας.

— Καὶ ὁ Ρενέ;

— Συνελήφθη.

— Πρὶν ἢ δυνηθῆς νὰ τῷ ὁμιλήσῃς;

— Ναί.

— Καὶ οἱ δεσμοῦταί μας;

— Ἐμαθα δι' αὐτούς.

— Ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακα;

— Ναί.

— Καὶ τί;

— Συγκοινωνοῦσι καθ' ἑκάστην. Προχθὲς τοὺς ἠρεύνησαν. Ὁ Δελαμὸλ ἔθραυσε τὴν εἰκόνα σου, διὰ νὰ μὴ τὴν παραδώσῃ.

— Ὁ προσφιλὴς Δελαμὸλ!

— Ὁ Ἀννίβας ἐχλεύασε τοὺς ἀνακριτὰς.

— Ὁ ἀγαθὸς Ἀννίβας! Ἐπειτα;

— Ταύτην τὴν πρῶταν τοὺς ἠρώτησαν περὶ τῆς φυγῆς τοῦ βασιλέως, περὶ τοῦ σχεδίου τῆς ἐν Ναβάρρα ἐπαναστάσεως, ἀλλὰ οὐδὲν εἶπον.

— ὦ! τὸ εἰζευρον καλῶς ὅτι θὰ ἐσιώπων. Ἀλλὰ εἴτε σιωπῶσιν, εἴτε ὁμιλήσωσιν, εἶναι χαμένοι!

— Ναί, ἀλλὰ θὰ τοὺς σώσωμεν ἡμεῖς.

— Ἐσκέφθης λοιπὸν περὶ τούτου;

— Ἀπὸ χθὲς περὶ τούτου μόνον σκέπτομαι.

— Λοιπὸν;

— Συνενοήθη τέλος μετὰ τοῦ Βελιώ.

Ἄ! προσφιλὴς μου βασίλισσα! Τί δύσκολος καὶ ἀπληστος τοῦτο θὰ στοιχίσῃ τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου καὶ τριακοσίας χιλιάδας σκούδα!

— Καὶ λέγεις ὅτι εἶναι δύσκολος καὶ ἀπληστος!... καὶ ὅμως δὲν ζητεῖ ἡ τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου καὶ τριακοσίας χιλιάδας σκούδα!... Ἄλλ' εἶναι τίποτε!

— Τίποτε! τριακοσῖαι χιλιάδες σκούδα! Ἀλλὰ ὅλα τὰ κοσμήματα καὶ τῶν δύο μας δὲν ἀρκοῦσι.

— ὦ! δι' αὐτὸ μὴ σὲ μέλη. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας θὰ πληρώσῃ, ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσὼν θὰ πληρώσῃ, ὁ ἀδελφός μου Κάρολος θὰ πληρώσῃ... ἄλλως...

— Ἄφες αὐτὰ. Τώρα ὁμιλεῖς ὡς τρελλή. Τὰς ἔχω ἐγὼ τὰς τριακοσίας χιλιάδας σκούδα.

— Σύ;

— Ναί, ἐγώ.

— Καὶ ποῦ τὰ εὔρες;

— Νὰ τα πάλιν!

— Τί! εἶναι μυστικόν;

— Δι' ὅλους, ὄχι ὅμως καὶ διὰ σέ.

— ὦ! Θεέ μου, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μὴ τὰς ἔκλεψες;

— Θὰ κρίνης

— Ἄς ἴδωμεν.

— Ἐνθυμείσαι τὸν φοικῶδη ἐκείνον Ναντουλλιέ;

— Τὸν ἑκατομμυριοῦχον; τὸν τοκογλύφον;

— Ἐστω.

— Καὶ τί;

— Ἐ! μίαν ἡμέραν εἶδε διερχομένην γυναῖκά τινα ξανθὴν, φέρουσα, τρία ρουβίνια, ἐν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἀνὰ ἐν εἰς ἕκαστον τῶν κροτάφων, καὶ ἔχουσαν μαργαροειδεῖς ὀφθαλμούς. Ἄγνων δὲ ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο δούκισσα, ὁ ἑκατομμυριοῦχος αὐτὸς ἀνέκραξε:

— «Διὰ τρία φιλήματα εἰς τὴν θέσιν τῶν τριῶν ἐκείνων ρουβινίων, θὰ ἔδιδον τρεῖς ἀδάμαντας ἑκατοντακιςχιλίων σκούδων ἕκαστον!»

— Καί, Ἐρρικέττα;

— Καί, φιλιότη μου, οἱ ἀδάμαντες ἐδόθησαν καὶ ἐπωλήθησαν.

— Ἄ! Ἐρρικέττα! Ἐρρικέττα! ἐψιθύρισεν ἡ Μαργαρίτα.

— Νά! ἀνέκραξεν ἡ δούκισσα μετ' ὑφους ἀναιδείας, ἀφελούς καὶ ὑψηλῆς ταύτοχρόνως, ἀνακεφαλαιούσης καὶ τὸν αἰῶνα καὶ τὴν γυναῖκα: Νά! ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν Ἀννίβαν!

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, μειδιῶσα καὶ ἐρυθριῶσα ταύτοχρόνως. Τὸν ἀγαπᾷς πολὺ, παραπολὺ μάλιστα.

Καὶ ἔσφιγγεν αὐτῆς τὴν χεῖρα.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἐρρικέττα, χάρις εἰς τοὺς τρεῖς ἀδάμαντας, αἱ τριακοσῖαι χιλιάδες τὰ σκούδα καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἔτοιμα.

— Ὁ ἄνθρωπος; Ποῖος ἄνθρωπος!

— Ὁ μέλλων νὰ φονευθῆ. Ἐλησμώνησες ὅτι πρέπει νὰ φονευθῆ ἕνας ἄνθρωπος.

— Καὶ εὔρες τὸν ἄνθρωπον αὐτόν;

— Τὸν εὔρον.

— Ἀντὶ τῆς αὐτῆς τιμῆς, ἠρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ἀντὶ τῆς αὐτῆς τιμῆς! Ὅσα εὔρισκον χιλίους, ἀπῆντησεν ἡ Ἐρρικέττα. Ἄλλ' ὄχι. Ἀντὶ πεντακοσίων σκούδων μόνον.

— Ἀντὶ πεντακοσίων σκούδων εὔρες ἄνθρωπον συγκατατεθέντα νὰ φονευθῆ.

— Τίτὰ θέλεις! Πρέπει νὰ ζήσῃ κανεῖς!

— Ἀγαπητὴ μου φίλη, δὲν σὲ ἐννοῶ. Εἰπέ μου καθαρῶς.

— Ἄκουσε. Ὁ δεσμοφύλαξ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ φρουρὰ τοῦ Δελαμὸλ καὶ τοῦ Κοκονὰς, εἶναι ἀρχαῖος στρατιώτης, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγνοεῖ τί εἶναι πληγὴ. Συγκατατίθεται νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὸ νὰ σώσωμεν τοὺς φίλους μας, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ χάσῃ καὶ τὴν θέσιν του. Διὰ μίαν πληγῆς ἐγγχειριδίου ἐπιδεξίως διδομένης, ἡ ὑπόθεσις τελειώνει. Ἡμεῖς θὰ δώσωμεν αὐτῷ τὴν συμφωνηθεῖσαν ἀμοιβὴν καὶ τὸ Κράτος δικαίαν ἀποζημίωσιν. Οὗτος ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος θὰ λάβῃ καὶ μετὰ τὰς δύο χεῖρας, καὶ θὰ ἀνανεώσῃ τὸν μῦθον τοῦ πελεκάνου.

— Ἀλλά, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, διὰ μίαν πληγῆς ἐγγχειριδίου...

— Ἐσο ἡσυχος, ὁ Ἀννίβας θὰ τὴν δώσῃ.

— Πράγματι, εἶπε γελῶσα ἡ Μαργαρίτα, ἔδωκε τρεῖς μετὰ τὸ ξίφος καὶ μετὰ τὸ ἐγγχειριδίον εἰς τὸν Δελαμὸλ, καὶ ὁ Δελαμὸλ δὲν ἀπέθανεν. Ὑπάρχει λοιπὸν ἐλπίς.

— Κκκή! Ἄξιζες νὰ σταθῶ ἐδῶ;

— Ἄ! ὄχι, ὄχι. Ἀπεναντίας, εἰπέ μοι τα ὅλα, σὲ παρακαλῶ. Πῶς θὰ τοὺς σώσωμεν; Ἄς ἴδωμεν.

— Λοιπὸν, ἰδοὺ τί θὰ γείνη. Ἡ ἐκκλησία εἶναι τὸ μόνον μέρος τοῦ φρουρίου ὅπου δύνανται νὰ εἰσέλθωσιν αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι φυλακισμέναι. Θὰ μᾶς κρύψωσιν ὀπισθεν τοῦ βωμοῦ, ὅπου θὰ εὐρίσκονται καὶ δύο ἐγγχειρίδια. Ἡ θύρα τοῦ ἱεροῦ θὰ ἦναι ἀνοικτὴ ἐκ τῶν προτέρων. Ὁ Κοκονὰς θὰ κτυπήσῃ τὸν δεσμοφύλακα, ὁ ὁποῖος θὰ προσποιηθῆ τὸν νεκρόν. Αἴφνης θὰ ἐμφανισθῶμεν ἡμεῖς. Θὰ ρίψωμεν ἑκάστη ἕνα μανδύαν εἰς τοὺς ὤμους τῶν φίλων μας, θὰ φύγωμεν μετὰ αὐτῶν διὰ τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἐπειδὴ θὰ εἰζεύρωμεν τὸ σύνθημα θὰ ἐξέλθωμεν ἐλευθέρως.

— Καὶ ἀφοῦ ἐξέλθωμεν;

— Δύο ἵπποι θὰ περιμένωσιν εἰς τὴν θύραν θὰ ἱππεύσωσι. Θὰ ἐγκαταλείψωσιν τὴν *Νησον τῆς Γαλλίας* καὶ θὰ καταφύγωσιν εἰς Λορραίνην, ὅθεν κάποτε θὰ ἐρχονται κρυφίως.

— Ἄ! μοὶ ἀποδίδεις τὴν ζωὴν! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Καὶ οὕτω θὰ τοὺς σώσωμεν;

— Ἐγγυῶμαι σχεδόν.

— Καὶ ταχέως;

— ὦ! ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν. Ὁ Βελιώ θὰ μᾶς προειδοποιήσῃ.

— Ἄλλ' ἂν σὲ ἀναγνωρίσωσι μεταβαίνουσαν εἰς τὰ περίξ τῶν Βιγκεννῶν, τοῦτο δύναται νὰ βλάψῃ τὸ σχέδιόν μας.

— Καὶ πῶς θέλεις νὰ μὲ ἀναγνωρίσωσι; Ἐξέρχομαι μετημφισμένη εἰς κλογογραφίαν, μετὰ τὴν καλύπτραν μου, χάρις εἰς τὴν ὁποῖαν οὐδὲ αὐτὴν τὴν ἀκραν τῆς μύτης μου βλέπουν.

— Ναί, εἶναι ἀνάγκη μεγάλων προφυλάξεων.

— Τὸ εἰζεύρω πολὺ καλὰ, διάβολε! καθὼς λέγει ὁ πτωχὸς Ἀννίβας.

— Καὶ περὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας ἐπληροφόρηθης;

— Ἀκούς ἐκεῖ;

— Καὶ τί ἔμαθες;

— Ποτὲ δὲν ἦτο φαιδρότερος, καθὼς φαίνεται. Γελᾷ, τραγωδεῖ, τρώγει καλᾶ, καὶ ἐν μόνον ἀπαιτεῖ, νὰ τὸν φυλάττουν καλῶς.

— Καὶ ἔχει δίκαιον. Ἡ δὲ μήτηρ μου;

— Δὲν σοὶ εἶπον ὅτι ἐπισπεύδει ὅσῳ τὸ δυνατὸν τὰς ἀνακοίσεις;

— Ναί· ἀλλὰ ὑποπτεύεται τίποτε διὰ ἡμᾶς;

— Καὶ πῶς θέλεις νὰ ὑποπτευθῇ. Ὅσοι γνωρίζουν τὸ μυστικόν, ἔχουν συμφέρον νὰ τὸ φυλάξωσιν Ἄ! ἔμαθα ἀκόμη ὅτι εἰδοποίησε τοὺς δικαστὰς τῶν Παρισίων νὰ ἦναι ἔτοιμοι.

— Ἀς ἐνεργήσωμεν ταχέως, Ἐρρικέττα, διότι ἂν μεταφέρωσι τοὺς δεσμώτας εἰς ἄλλην φυλακὴν, θὰ ἦναι ἀνάγκη ν' ἀρχίσωμεν πάλιν ἀπὸ τῆν ἀρχῆν.

— Ἔσο ἡσυχος. Ἐπιθυμῶ ὅσον καὶ σὺ νὰ τοὺς ἰδῶ τὸ ταχύτερον ἔξω.

— Ναί, τὸ εἰζεύρω, καὶ σὲ εὐχαριστῶ ἑκατοντάκις δι' ὅσα κάμνεις πρὸς τοῦτο.

— Χαῖρε, Μαργαρίτα. Πηγαίνω πάλιν νὰ ἐνεργήσω.

— Καὶ εἶσαι βεβχία περὶ τοῦ Βελιώ;

— Τὸ ἐλπίζω.

— Περὶ τοῦ δεσμοφύλακος;

— Ὑπεσχέθη.

— Περὶ τῶν ἵππων;

— Εἶναι οἱ καλλίτεροι τῶν σταύλων τοῦ δουκὸς Νεβέρ.

— Σὲ λατρεύω, Ἐρρικέττα.

Καὶ ἡ Μαργαρίτα ἐνηγκαλίσθη ἐγκαρδίως τὴν φίλην τῆς, μεθ' ἧς αἱ δύο νεάνιδες ἀπεχωρίσθησαν, ὑποσχεθεῖσαι νὰ συναντηθῶσι τὴν ἐπιούσαν καὶ καθ' ἑκάστην ἔτι, εἰς τὸ αὐτὸ μέρος καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν.

Αὐτὰ τὰ δύο θελκτικὰ καὶ ἀφωσιωμένα πλάσματα ὁ Κοκονὰς ἀπεκάλει ἀοράτους αὐτοῦ ἀσπίδας. Καὶ εἶχε δίκαιον.

[Ἐπεται συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ὅτε ἀνηγέρθη, ὁ Ἀβδούλ-Μετζιτ ἐκάθητο ἤδη παρὰ τῆ μητρὶ αὐτοῦ. Ὡμίλει καὶ ἡ νεανὶς ἐνόμιζεν ὅτι τῆ ὠμίλει περὶ αὐτῆς. Τῷ ὄντι, ἐνῶ αἱ δύο αἱ Βαλιδὲς ἐτραγωδῶν ἐν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ ἄσμά τι μελαγχολικόν, ἡ Α. Μεγαλειότης ἐνευσε πρὸς τὴν Γκιούλ νὰ προσέλθῃ.

Δευτέραν ταύτην φορὰν ἐφαίνετο εἰς τὸν σουλτάνον ἡ κόρη μὲ πρόσωπον ἀνοικτόν. Τὴν πρώτην φορὰν νομίζουσα αὐτὴ ὅτι ὠμίλει πρὸς ἄγγελον, ἀπηξίωσε νὰ καλυφθῇ νῦν δὲ ἠκολούθει τὸν μουσουλμανικὸν νόμον, ὅστις μόνον ὑπὲρ τοῦ σουλτάνου ἔχει ἐξαιρέσειν. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς θρησκείας δύναται νὰ βλέπῃ πάσας τὰς Μουσουλμάνους, χωρὶς νὰ παρορρίσῃ τὸν

Ἀλλάχ, προνόμιον, ὅπερ ὁ Μωάμεθ ἐπεφυλάξατο ἑαυτῷ, καὶ ὅπερ πάντες οἱ σουλτάνοι εὖρον καλὸν νὰ διατηρήσωσιν.

Ἐνῶ δ' ὁ Ἀβδούλ-Μετζιτ, λησμονῶν τὰ παθήματα καὶ τὴν πεισματώδη βῆχα, ἥτις ἐσπάραττε τὸ στήθος του, κατεβίβρωσκε διὰ τοῦ βλέμματός τὸ γλυκὺ πρόσωπον τῆς Γκιούλ, ἡ νεανὶς ἐθεώρει μετὰ λύπης τὴν φθορὰν, ἣν ἡ νόσος ἐπήνεγκεν ἐπὶ τοῦ σουλτάνου. Δὲν ἦτο πλέον ἔρωσ ἐκεῖνο, ὅπερ ἠσθάνετο ὑπὲρ αὐτοῦ, ὁ ἔρωσ ἐκεῖνος εἰσεχώρει ἄλλοτε εἰς τὰς φλέβας τῆς ὡς χεῖμαρρος φλογερός, ὅχι, ἦτο στοργητὶς ὑπέμετρος ἠνωμένη μετ' οἴκτου βαθείας. Ἡ ὠραία ἐκεῖνη καὶ μεγαλοπρεπῆς κεφαλή, ἥτις ἐν ἀτονίᾳ ἔκλειε, τὸ βαθὺ ἐκεῖνο βλέμμα, ἐν ᾧ ἀνεφάνοντο ἴσως αἱ τελευταῖαι ἀκτῖνες τῆς ζωῆς, δὲν τῆ ἐνέπνεον πλέον τὸ τρυφερόν καὶ θυμολγῆς ἐκεῖνο αἶσθημα. Διὸ προῦχῶρησε πρὸς αὐτὸν χωρὶς νὰ τρέμῃ, μειδιῶσα μελαγχολικῶς, διότι διὰ παραδόξου συνδυασμοῦ ἡ Γκιούλ ἐσκέπτετο ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην οἱ δύο ἄνδρες, οἵτινες τὰ μέγιστα τὴν ἠγάπων ἐν τῷ κόσμῳ, — ὁ Ἀβδούλ-Μετζιτ καὶ ὁ Φαῖδ-Βέης, — ἦσαν ἀμφοτέροι ἐγγὺς τοῦ τάφου.

Χαίρω βλέπων σε πάλιν, τέκνον μου, εἶπεν ὁ σουλτάνος, ταπεινῆ τῆ φωνῆ. Δὲν ἔχω πλέον πολλὰς ἡμέρας νὰ ζήσω, ἀλλ' ὅταν ἦσαι παρούσα παρ' ἐμοί, νομίζω ὅτι εἶμαι ἀθάνατος, διότι οἱ ἀθάνατοι δὲν ἔχουσι χαρὰν ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην, ἣν αἰσθάνομαι σήμερον.

Τὸ ἄσμα τῶν ὀδαλισκῶν, ἡ συνομιλία τῶν σουλτανῶν ἀπεμόνου ἐν τῷ πλήθει τὴν Γκιούλ-Χανούμ. Ἐκάθητο ἀπέναντι ἀλλήλων, οὗτος μὲν ἐπὶ τοῦ διβαρίου, ἐκεῖνη δὲ ἐπὶ μαξηλαρίου παρὰ τοὺς πόδας του, καὶ ἦσαν οὕτως ἀρκούντως ἐγγὺς ἀλλήλων, ὥστε οἱ λόγοι των μόνον εἰς αὐτοὺς νὰ ἦναι ἀκουστοί.

— Θὰ ζῆτε, Μεγαλειότατε. Διατί ν' ἀμφιβάλλητε περὶ τῆς ἀγαθότητος τοῦ Ἀλλάχ; ἐψιθύριον ἡ νεανὶς μὲ τρέμουσαν φωνήν. Εἰσθε ἔτι νέος, εἰσθε καλός... ἀγαπώμενος...

Ἐταπεινώσε δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰποῦσα ταῦτα, φοβουμένη μήπως ὁ σουλτάνος δὲν ἀναγνώσῃ τὴν ἐλπίδα, ἣν παρεῖχεν αὐτῷ.

— Οἶμοι! Γκιούλ-Χανούμ, δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ἀπατῶ ἑαυτόν... Ὅχι, ὡς πρὸς τὰ αἰσθήματα των περὶ ἐμοῦ ἐνδικερωμένων, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν καιρὸν, ὅστις μοὶ μένει ἵνα ἀπολαύσω ἔτι αὐτῶν... Ἐν ὅλῃ τῇ ὑπάρξει μου, ἥτις εἶναι διπλάσι τῆς ἡλικίας σου, ποτὲ δὲν ἠσθάνθη ἑμαυτόν νέον, ἀγαθὸν ἢ ἀγαπώμενον. Ἐζῆσα πλειότερον των ἄλλων, ἀλλὰ δὲν ἀπῆλαυσα τῆς ζωῆς μου. Ἐπραξα τὸ ἀγαθόν, χωρὶς νὰ γνωρίσω τὸν ἔρωτα... Ἄλλ' ὅχι, ἀπατῶμαι, τὸν ἐγνώρισα ἐπὶ τέλους, πλὴν πολὺ ἄργα!... νὰ περισυναγάγῃ τὰ διεσπαρμένα αὐτοῦ πέταλα, καὶ ζωὴ ἀσωτευθεῖσα δὲν δύναται πλέον νὰ ἔχῃ οὐδὲ στιγμὴν εὐδαιμονίας· ἡ εὐδαιμονία ἵνα ἦναι ἀληθής, πρέπει νὰ ἦναι διαρκής, ἐγὼ δὲ ταύτην τὴν ἐσπέραν σὲ βλέπω διὰ τελευταίαν φορὰν...

— Μή, αὐθέντα, λέγετε οὕτω, ἔλεγεν ἡ Γκιούλ, συνθλιβούσα καὶ συστρέφουσα σπασμωδικῶς τὰς χεῖρας. Μάρτυς μου ὁ Ἀλλάχ ὅτι θὰ ἔδιδον ὅλας τὰς ἡμέρας, αἵτινες μοὶ ἐπιφυλάσσονται εἰς τὸ μέλλον, διὰ νὰ ἰδῶ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα εὐδαιμόνα καὶ τεθεραπευμένην.

— Εὐχαριστῶ, Γκιούλ-Χανούμ, εὐχαριστῶ, μόλις εἶναι δέκα λεπτὰ ἀφ' ὅτου σοὶ ὁμιλῶ, καὶ μὰς ἐκύτταξαν ἤδη ἑκατοντάκις. Φοβοῦμαι διὰ σὲ τὴν ζηλοτυπίαν των σουλτανῶν...

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ εἶχεν ἐγερεθῆ καὶ ἀπεχαιρέτα τὸν σουλτάνον, ὅτε οὗτος τῆ ἐψιθύριον...

— Ἐὰν μὲ λυπησῇ, ὑπάγε τὴν προσεχῆ περὶ σουκηνὴν εἰς Βεΐκος, καὶ ζήτησον νὰ ἐπισκεφθῆς τὸ κίοςκι...

— Δὲν θέλω λείπει, εἶπεν ἡ Γκιούλ ἀπομακρυνομένη.

Δὲν ἐνόει ὅτι παρεχώρησε συνέντευξιν εἰς τὸν σουλτάνον· ἦτο δυστυχῆς, πασχὼν δὲ εἶχε λοιπὸν δικαίωμα εἰς τὴν φιλίαν καὶ τὸ σέβας τῆς;

Δὲν παρέμεινε δὲ ἡ Γκιούλ-Χανούμ εἰς τοὺς ἀσελεγεῖς χοροὺς των Αἰγυπτιδῶν ἀλμύρων, ἀλλ' ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κονάκιόν τῆς, ἐν ᾧ αἱ βραδύνασαι ἐκ των ὠραίων κυριῶν προσήρχοντο εἰς τὸ παλαιὸν ἀνάκτορον.

ΚΔ

Πλησίον των τζαμιῶν ὑπάρχουσι πάντοτε κηπάρια, ἐν οἷς θάπτονται οἱ μολλὰδες καὶ οἱ ἐν τῷ τεμένει ὑπηρετοῦντες ἱερεῖς. Οἱ κῆποι οὗτοι περικλείονται ὑπὸ σιδηρῶν κιγκλιδίων, περὶ τὰς ὁποίας τὰ ἔρποντα ῥόδα ἐλίσσονται, μόνον κόσμημα των νεκρικῶν τούτων κατοικιδίων.

Λίθοι εὐμεγέθεις, ὄρθιοι καὶ ὑπὸ χρυσοῦ καὶ κυανοῦ χρώματος κοσμούμενοι — διότι ἐπὶ των λευκῶν σελίδων αὐτῶν εἰσὶν ἐγκεχαραγμένα ῥητὰ τοῦ Κορανίου — φέρουσιν ἐπὶ κορυφῆς φέσιον ἢ σαρίκιον. Οἱ λίθοι οὗτοι δεῖκνύουσι τὸ μέρος ἀνθρώπου ζήσαντος, — ὡσεὶ ὁ φόβος μὴ λησμονηθῇ ὁ ἀποθανὼν λίαν ταχέως ὑπεχρέου νὰ χαράξωσι δι' αὐτὸν ἔχνος διαρκές, ἔστω καὶ ἐν ἡδῆ μνήματός!... — μικροὶ κανδηλαὶ ἀνηρητημένοι ἀνάπτουσι δικρικῶς ἐπὶ των τάφων. Ἡ βροχὴ τὰς σβύνει ἐνίοτε, ὡς σύμβολον των δακρύων τοῦ ἀνθρώπου, ἀτινα σβύνουσι τὴν φλόγα τῆς εὐδαιμονίας του. Τὰ δὲ ἀνθη ἀτάκτως φύόμενα ἐν τῷ ἀσύλῳ τούτῳ τοῦ θανάτου, μὰς ἐνθυμίζουσιν ὅτι καὶ ἡ ταπεινοτάτη ὑπαρξὶς εὐρίσκει πάντοτε — ὅσον δήποτε περιορισμένη καὶ ἂν ἦναι ἡ ὁδὸς αὐτῆς — κόκκον τινὰ θυμιάματος καὶ ἀκτινὰ τινὰ ἀγάπης.

Εἰς ἐν των κοιμητηρίων τούτων ἐπορεύθη ἡ Ἀζιζὲ μετὰ των δμῶν αὐτῆς, οκτῶ ἡμέρας μετὰ τὸ Βαϊράμιον.

Καθαρώτερον οὐρανόν, ζωηρότερον ἡλιον, ἀέρα γλυκύτερον οὐδέποτε εἶδεν ἡ Σταμποῦλ.

Μεταξὺ των πυκνοφύλλων δένδρων χιλιᾶδες πτηνῶν ἐκελάδουν, ἐπὶ δὲ τῆς βελουδωτῆς χλόης, τῆς περιβαλλούσης τοὺς

τάφους, τὰ ὑπερανθήσαντα ἄνθη ἐπιφυλλίζομενα ἐποικίλλον αὐτὴν διὰ ῥοδοχρῶν κηλίδων...

Ἦτο ἡμέρα ἐξ ἐκείνων τῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ἡ φύσις μειδιά καὶ φαίνεται ἐορτάζουσα, τὸ δὲ μᾶλλον κεκμηκὸς πνεῦμα ἀναπαύεται μακαρίως ἐπὶ τῆς εὐμεταβλήτου καὶ μαγικῆς εἰκόνας, δι' ἧς ἡ ἀγαθότης τοῦ Πλάστου περιβάλλει αὐτό· καὶ ἡ καρδία πάλαι μετὰ μείζονος δυνάμεως, ἐπιταχύνουσα τοὺς παλμούς αὐτῆς καὶ δεκαπλασιάζουσα τὴν ζωὴν ἡμῶν... Τῷ ὄντι λίαν ἀκατάλληλος ἦτο ἡ στιγμή ἐκείνη διὰ τὴν κλάυση τῆς ἐπὶ τάφου τινός. Οἱ λίθοι ἦσαν θερμοὶ ὡς αἱ περειαὶ νεανίδος, οἱ λύγνοι ἐξέπεμπον τὰς λαμπηδόνες αὐτῶν διὰ τῶν κρυσταλλίνων σφαιρῶν των, καὶ ἐν τῷ μικρῷ καὶ εὐώδει ἐκείνῳ κήπῳ μᾶλλον θὰ προσέτιμα τῆς ἐκλέξῃ ἄνθη διὰ τὸ στήθος τῆς ἐρωμένης του, ἢ τὴν σχηματῆσθαι στέφανον ἐπιτάφιον.

Ἡ Ἀζιβὴ εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ μεζαρλίκι (νεκροταφεῖον) ὅπου ἦτο ὁ τάφος τοῦ Τεφθῆκ. Ἐγρονυπέτησεν ἐκεῖ, προσκολλῶσα ἐπὶ στιγμήν τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς ἀραβικῆς ἐπιγραφῆς· ἀλλ' ἐκ τῶν ἡμιανοίκτων χειλέων τῆσέν εἶδει εὐσεβοῦς φιλήματος, οὐδεμία προσευχὴ ἐξῆλθεν, οὐδὲν δάκρυ ἔβρεξε τὰ βλέφρατά της... ἡ σκιά τοῦ νεανίου δὲν ἐφάνετο ποσῶς ἐμπνέουσα κατῆφειαν εἰς τὴν ἀπιστον ἐξαδέλφην του.

Αἱ δούλαι τῆς Ἀζιβὴ-Χανούμ ἐκάθητον γονυκλιῶς ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ τζαμίου, καὶ ἔτρωγον *λουκούμια*, ἅτινα ὁ ἐν ὑπηρεσίᾳ μολλᾶς προσέφερεν αὐτοῖς, μειδιών καὶ αὐτὰς διὰ τὴν ἀδολοσχίαν τῶν νεανίδων τούτων.

Στρέψασα τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ τῆς ἐπιγείου κατοικίας τοῦ Τεφθῆκ ἄνω εἰς τὴν οὐράνιον κατοικίαν τοῦ ἡ Ἀζιβὴ εἶπε κατὰ νοῦν ὅτι ἀληθῶς ἐκεῖ ἦτο εὐδαιμονέστερος ἐν τῷ κυανῷ ἐκείνῳ οὐρανῷ, τῷ τσοῦτον φωτεινῷ, οὐτινος ἡ ἀχανὴς ἔκτασις ἀνείλισσέτο ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. Ὅποσοι λαμπροὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς κήποι, προωρισμένοι διὰ τοὺς πιστοὺς! ὅποσοι ὠραῖαι οὐρί, ὧν τὸ βλέμμα μόνον ἀρκεῖ ὅπως φλέγη τὰς καρδίας καὶ μεθύσκη τὰς αἰσθήσεις! ὅποσα σκιερὰ δάση μυστηριώδη καὶ αἰεθαλά, ὑπὸ τὰ δένδρα τῶν ὁποίων ἀναπαύονται μεθ' ἡδονῆς! Ὅποια μουσικὴ ἐναρμόνιος σαγηνεύει τὴν ψυχὴν, καὶ κινεῖ αὐτὴν εἰς παλμούς ὡς τὰς χορδὰς τῆς λύρας!

— Παράδεισε, ὦ παράδεισε, ἐπιθύριση ἡ Ἀζιβὴ, ὀρίζων τῆς ἐλπίδος ἡμῶν, σκοπὸς τῆς ζωῆς, ἐλπίς ἐν ταῖς συμφοραῖς καὶ ἀνταμοιβῇ τῶν ἀγαθοεργῶν, ὅποσα θάλασσα ἐγκλείεις! Πῶς τὴν συγκρίνει τὴν ἀθλίαν ταύτην γῆν πρὸς τὸ ἀπειρον μεγαλειῶν σου; Ὁ ἥλιος ἡμῶν παραβαλλόμενος πρὸς τὸν ἰδικόν σου, βεβχίως θὰ ὁμοιάζῃ πρὸς κοινὸν λιθάριον παραβαλλόμενον πρὸς ἀδάμαντα! Τί εἶναι αἱ βραχυθύτοι καὶ ἀτελεῖς ἡμῶν ὠραῖαι ἐνώπιον τῶν θείων θυγατέρων σου!... τὰ ἄνθη ἡμῶν τὰ μίαν μόνην ἡμέραν διαρκοῦντα, πρὸς τὰ ἰδικά σου τὰ αἰωνίως ἀνθοῦντα!... Δὲν τολμῶ ν' ἀνεγείρω θρασεῖαν κεφαλήν

πρὸς τὰ ἀκτινοβόλα δώματα, ἐν οἷς κατοικεῖς, προσφιλῆς μοι Τεφθῆκ, διότι ἤθελον ἴσως μοὶ φανῆ πολὺ βραδύνουσα ἡ στιγμή τοῦ νὰ ἔλθω νὰ σ' εὐρῶ.

Ἀφ' οὗ ἡ νεανὶς ἐρρέμβασεν οὕτως ἐφ' ἱκανὴν ὥραν, ἠγέρθη πρὸς ἀναζήτησιν τῶν θεραπευαίνων τῆς. Δὲν εἶχε δεηθῆ, εἶχεν ὄνειρευθῆ, ἐκ δὲ τῶν ὀνείρων αὐτῆς γαλήνως τις καὶ ἡσυχος πραγματικότης ἐγεννήθη. Ἡσθάνετο τώρα τὴν ἀπόστασιν τὴν χωρίζουσαν τὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπληλαγμένην ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἐνσωμάτου, ἃς συνονοῖ μόνον ἡ ἀνάμνησις. Ὅπως δ' ἐπὶ μὲν τῆς γῆς ὁ τάφος δεικνύει τὸν τόπον τοῦ ἀπόντος φίλου, ὁμοίως ἴσως καὶ ἐν οὐρανῷ παρόμοιον μνημεῖον δεικνύει τὴν θέσιν τοῦ μέλλοντος νὰ ἔλθῃ φίλου. Ἐν ᾧ δ' ἡμεῖς κλαίμεν, οἱ νεκροὶ ἡμῶν γελῶσι· διότι ἡμεῖς λυπούμεθα διὰ τὴν στέρησίν των, αὐτοὶ δὲ μᾶς περιμένουσι. Δύναται ν' ἀμφιβάλλῃ τις περὶ τοῦ μέλλοντος, ὅταν αὐτὸς ὁ Ἀλλὰχ ὑπισχνῆται αὐτὸ διὰ τῆς ἀψευδοῦς φωνῆς τοῦ Προφήτου αὐτοῦ;

Ἡ Ἀζιβὴ ἐνῶς εἶχε πορευθῆ εἰς τὸ μεζαρλίκι μετὰ δειλίας καὶ δισταγμοῦ, ἐπέστρεψε νῦν εὐθυμῶς καὶ μειδίῳσα. Τὸ μαγευμένον τετράγωνον, ὅπερ εἶχε παραγάγει ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ κήπῳ τῶν ῥόδων, τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελεν ἀπαξιῶσει νὰ ἐξυμνήσῃ ὁ ποιητὴς Σααδῆς! εἶχεν ἀρκέσει ἵνα μεταβάλλῃ τὰς ιδέας τῆς. Δὲν εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ τὸ κάτοπτρον, δι' οὗ ἀπαυγάζεται τὸ πνεῦμα ἡμῶν, καὶ ἀφ' ὧν ἀρνούμεθα πάντοτε τὰ γλυκύτερα τῶν αἰσθημάτων ἡμῶν;

— Ὑπεσθέθημεν νὰ ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν τὴν Ῥεμσὺ-Χανούμ καὶ τὴν Νετζιβέ, εἶπεν ἡ νεανὶς πλησιάζουσα εἰς τὴν συνοδούσαν αὐτὴν *καδίνην*, ἀφ' οὗ διαδραμινομένη πρὸ τῆς θύρας των δὲν πρέπει νὰ κρούσωμεν;

— Ἄς ὑπάγωμεν, ἂν θέλετε, Χανούμισσα, ἂν καὶ δὲν μ' ἀρέσῃ νὰ βλέπω αὐτὰς τὰς δύο γυναῖκας ὅπως κ' ἂν ἦναι, μὴ πιῆτε καφέν.

— Τί! φοβεῖσαι μήπως ἡ Νετζιβέ... Τί τρέλλε! Φαρμακεῖται τις ποτὲ γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν μὲν ἐγνώρισεν;

— Εἰσθε ἀντερᾶστριά της, Χανούμισσα, καὶ συχνὰ ἡ ἔχθρα βράζει ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα ποῦ χαμηλόνεται ταπεινῶς ἐμπρὸς σας.

Ἡ Ἀζιβὴ, μεθ' ὅλην τὴν προκατάληψιν τῆς γραίας καδίνης ἐναντίον τῆς τροφῆ καὶ τῆς δούλης τοῦ Τζελάλ-Βέη, ὤθησε τὴν θύραν τοῦ *Χαρεμλικίου*, ἧτις ἦτο ἡμιάνοικτος καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τῆς Ῥεμσὺ-Χανούμ.

Πρὶν ἢ προχωρήσῃ τρία βήματα ἐν τῷ διαδρόμῳ, ὅστις ἀγεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ὡπισθοδρόμησεν ἔντρομος καὶ ὠχρὰ· εἶχεν ἰδεῖ τὸν μελλόνυμφόν της, οὐτινος ἐφίλει τὴν χεῖρα ἡ Νετζιβέ.

Ἡ ὄψις τοῦ Τζελάλ-Βέη τὴν ἔκαμε νὰ ἐπιστρέψῃ. Φεῦ! δὲν ἐπερίμενε νὰ τὸν ἀπαντήσῃ ἐκεῖ. Ἡ Νετζιβέ ἐκείνη ἐδέσποζε λοιπὸν ἀκόμη ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, ἂν ὄχι καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας του;

Ἡ Ἀζιβὴ-Χανούμ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ κανακίου τῆς Ῥεμσὺ ὅπως εἶχεν εἰσέλθει ἐκεῖ. Ἡ γραία καδίνη, ἧτις μὲν τὴν ἠκολούθει, διότι πολὺ εἶχε σπεύσει τὸ βῆμα, προσεπάθει νὰ τὴν καθησυχάσῃ περὶ τῆς πιστότητος τοῦ ἐξαδέλφου της, μετ' ἐπιχειρομένη, οὐχὶ ἀνεπιτυχῶς, τὰ ὀλίγον φυσιοκρατικὰ ἐπιχειρήματα, δι' ὧν αἱ Ὀθωμανίδες δικαιολογοῦσι τὰς ἀδυναμίας τῶν συζύγων των. Ἡ Ἀζιβὴ οὐδὲν ἐπεθύμει τόσον, ὅσον τὸ νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Τζελάλ· ἀρὰ γε τὸ *νιουγιουτι* (ὁ γάμος), τὸ ὅποῖον ἔμελλε νὰ τελεσθῆ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, δὲν ἦτο ἀποχωρῶσα ἐγγύησις ὑπὲρ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός του;

Ὁ Τζελάλ-Βέης ὅμως, ἀληθῶς, δὲν ἦτο τόσον ἐνοχος, ὅσον ὑπέθετεν ἡ Ἀζιβέ. Εἶχεν ἀναθέσει εἰς τὴν τροφὸν τοῦ Ῥεμσὺ πάσας τὰς πρὸς τὸν γάμον του ἀναγκαιούσας ἀγοράς, πάντα τὰ δῶρα, ἅτινα ἤθελε νὰ ἐπιδαφιεύσῃ εἰς τὴν θελικτικὴν μνηστὴν του, καὶ εἶχεν ἔλθει νὰ τῆ φέρῃ χρήματα ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὸ *τσαροῖ* (ἀγοράν), ὅτε ἡ Νετζιβέ, ἐξεληθούσα ἀπροσδοκῆτως ἐκ τοῦ χαρεμίου, ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιόν του ἀντὶ τῆς Ῥεμσὺ-Χανούμ.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ καδίνη; ἠρώτησεν ὁ Τζελάλ, οὐκ ὀλίγον ἀμηχανῶν διὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς μνηστῆς αὐτοῦ, ἣν δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἀπὸ τῆς μετὰ τοῦ πατρός του συμφιλιώσεως.

— Ἡ Ῥεμσὺ-Χανούμ τώρα ἔρχεται, εἶπε λυπηρῶς ἡ Νετζιβέ, καταβιάζουσα τὸ κράσπεδον τοῦ ἐπανωφορίου τοῦ Τζελάλ-Βέη. Οἱμοὶ! Βέη-ἐφέντη, ἡ παρουσίᾳ μου σὰς ἐγεινεν αἰφνης τόσον δυσάρεστος, ὥστε νὰ μὴ ἀξιῶσθε κἂν νὰ ρίψετε τὰ βλέμματά σας ἐπὶ τῆς δούλης σας;

— Ὅχι, ἀγαπητὴ μου Νετζιβέ, τῆ ἀληθείᾳ, δὲν εἶναι οὕτω... ἀλλὰ βιάζομαι πολὺ σήμερον.

— Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ δὲν ἔρχομαι νὰ σὰς μεμφθῶ, οὐδὲ νὰ σὰς βραῦνω διὰ τῶν ἀνωφελῶν παραπόνων μου — δύο πράγματα, ἅτινα οἱ ἄνδρες δὲν συγχωροῦσιν εἰς τὰς γυναῖκας — ὄχι, Τζελάλ-Βέη, δὲν θὰ σὰς εἶπω τίποτε· ἀλλὰ μόνον τοῦτο. Δύνασθε ν' ἀρνηθῆτε τὴν χαρὰν τοῦ νὰ σὰς βλέπω, εἰς ἐμέ, ἧτις ἐπὶ δύο ἔτη ἀπῆλαυσα τῆς γλυκύτητος τοῦ ἔρωτός σας; Δύναμαι νὰ τὸν λησμονήσω τόσον ταχέως, καὶ ὡς ὑμεῖς νὰ μὴ τὸν ἐνθυμῶμαι πλέον; Ὡ! ἀφετέ με νὰ εἶπω μόνον ὅτι οὐδέποτε οὐδεμία καρδίᾳ ἠσθάνθη ἔρωτα βαθύτερον καὶ γνησιώτερον ἐκείνου, ὃν ἐδοκίμασεν ἡ δυστυχὴς Νετζιβέ...

— Ἡλπιζον ὅτι ἤθελες παρηγορηθῆ, τέκνον μου. Δὲν ἤξευρες πρὸ πολλοῦ ὅτι ἔμελλον νὰ νυμφευθῶ τὴν ἐξαδέλφην μου;

— Τὸ ἤξευρον, καὶ, Βέη-ἐφέντη, ὅπως ὁ καταδικὸς ὅτι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ... ἀλλ' ὁμοίᾳ πρὸς αὐτόν, ἐκολακευόμην μετὰ τὸ ἔλεος ἐνὸς ἀνθρώπου· πᾶσαν προῖαν ἐφοβούμην μήπως στερηθῶ τῆς παρὰ τοῦ

1. Ὅστος εἶναι ὁ γλυκύμολος; Πέρτης ποιητῆς, οὐτινοῦ; θαυμάζεται τὸ ἀριστοῦργημα «Γκιουλιستان» (Ὁ «Ροδά»), ἐν ᾧ δ' ἀρμονικῶς ἐκτείνονται ἐξυμνεῖται διαφόροι τοῦ ἀνθρωπίνου βίου περιστασεῖς; δι' εἰκόνας καὶ ἀλληγορίων πρωτοτυποτάτων.

πατρός ἀποκηρύξεώς σας και πᾶσαν ἐσπέραν ἀπεκοιμώμην παρηγορούμενη διὰ τὸν πρόσκαιρον ἔρωτά σας. Ναί, εἶχον ἀδικον, τὸ ὁμολογῶ, συγχωρήσατέ μοι. Τί νὰ κάμω; εἴτε δούλην, εἴτε εὐγενῆ κυρίαν, δὲν μὰς ἐπλάσεν ὁ Ἄλλαχ με τὴν αὐτὴν καρδίαν, ἂν και μὰς ἔδωκε τόσον διαφόρους τύχας; Ἡμεῖς μὲν εἴμεθα τὸ πτερόν, τὸ ὁποῖον φέρεται ὑπὸ τῆς φαντασίας σας ὡς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐκείναι δὲ εἶναι τὸ προσφιλές ἄνθος, διὰ τοῦ ὁποῖου βλασμάονται τὴν ζωὴν σας... Εὐχομαι νὰ ἦσθε εὐτυχεῖς, Τζελάλ-Βέη, ἡ μελλοντοφύος σας νὰ ἦναι εὐτυχής! ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἡ Νετζιβὲ κλίνουσα ἐνώπιον τοῦ ἀξιωματικοῦ δὲν σας κληγορῶ διὰ τὸ κατεστραμμένον μέλλον μου και διὰ τὴν ἐσπαραγμένην καρδίαν μου. Δὲν εἶναι γλυκὺ τὸ νὰ ὑποφέρῃ τις ἐξ αἰτίας ἐκείνων, τοὺς ὁποῖους ἀγαπᾷ;

Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς Νετζιβὲς ἐξήστραψαν ἀπαισίως, ὅτε ὁ Τζελάλ, τείνων τὴν χεῖρα, τῇ εἶπε μελιχίως:

— Ταλαίπωρος κόρη, σὲ ἐπροίκισα, σοὶ ἔδωκα σύζυγον, τί ἄλλο ἠδυνάμην νὰ κάμω διὰ σέ; λησμονήσόν με και λάβε ἀπόφασιν νὰ ὑπομείνης.

— Ναί, ἀπόφασιν, αὐτὸ εἶναι τὸ γνωμικὸν πάσης δούλης. Θὰ λάβω ἀπόφασιν.

Ἡ Νετζιβὲ ἠγέρθη, φιλήσασα τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου της, καθ' ἦν στιγμὴν τὴν εἶδεν ἡ Ἀζιβὲ.

— Ὑπαγε λοιπὸν νὰ εὕρῃς τὴν Ῥεμού, ἐπανέλαθεν ὁ Τζελάλ, βιάζομαι νὰ ἴδω τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ φέρωσιν ἀπόψε εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου.

Ἡ Νετζιβὲ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χαρέμιον και μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς Ῥεμού, ἣτις ἠπλωσε πρὸ τοῦ νέου τὰ μεταξωτὰ τεμάχια τῶν ὑφασμάτων τῆς Προύσης, περιδέραιον ἐξ ἠλέκτρου κεκοσμημένον διὰ ρουβινίων και ριαλίδιον μύρου, ἔχον πῶμα γεγλυμμένον.

Τὸ ριαλίδιον τοῦτο εἴλκυσε ἰδίως τὴν προσοχὴν τοῦ Τζελάλ, ὅστις εὗρε τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ θαυμασίαν, και τὴν εὐωδίαν ἐξαίρετον, διέταξε δὲ νὰ τὸ φέρωσιν ἐκ μέρους του εἰς τὴν Ἀζιβὲ-Χανούμ και ἀπεχειρέτισε τὰς γυναῖκας.

Καθ' ἦν στιγμὴν ἐμελλε νὰ ὑπερβῇ τὴν φλιάν τῆς θύρας ἡ Ἀζιβὲ ἔδραμε πάλιν κατόπιν αὐτοῦ, ἵνα και αὖθις φιλήσῃ τὸ κράσπεδον τοῦ μανδύου του, και εἶπε μετ' ἐκφράσεως, ἦν ὁ νέος ἀξιωματικὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ:

— Ὑγίαινε διὰ παντός, ἀξιολάτρευτε αὐθέντα μου, δὲν μνησικακῶ!

ΚΒ

Τὸ Βέικος ἡ Ἀποβάθρα τοῦ Αὐτοκράτορος (Χιουγκιάρ-Ἰακίεσ) εἶναι ἐν ἐκ τῶν ἀσιατικῶν χωρίων, ἅτινα κεῖνται ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Βοσπόρου.

Τὸ ὄρος τοῦ Γίγαντος ἐφορᾷ κοιλάδα τινὰ σκιεράν, δι' ἧς ῥέει νᾶμα διαυγὲς και εἶναι μέρος περιπάτου τὰ μάλιστα συχνοζόμενον ὑπὸ τῶν Ὄσμανλίδων. Παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους, ὅπερ κατέρχεται καθέτως εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸ ἐνδύτατον μέρος τῆς ἀθηρᾶς κοιλάδος, ὁ σουλτάνος Ἀβδουλ-Μετζιτ ἐκτίξε στοάν. Ὁ σουλ-

τάνος εἶχεν, ὡς πάντες οἱ προκατοχοὶ του, τὴν μανίαν τοῦ νὰ ἔχῃ πάντοτε παλάτιον οἰκοδομούμενον, ἀφ' οὔτου πρόρρησις τις ἐκ τῶν μᾶλλον ἀνοήτων ἐθεβαίου ὅτι ὁ παδισάχ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποθάνῃ, ἐν ὅσφ ἐκτίζετο αὐτῷ κατοικία. Ὁ σουλτάν Ἀβδουλ-Μετζιτ κατὰ τοῦτο ὤφειλε νὰ ἦναι ἡσυχος, διότι μόλις εἶχον περᾶτωσει τὸ ἀνάκτορον, τοῦ Δολμα-Μπαχτσέ, και ἰδοὺ ἤρχιζον νὰ κτίζωσιν αὐτῷ τὴν Τοκάτην του ἐν Βέικος.

[Ἐπειτα συνεχίζεται].

Κ.

ΧΩΡΙΣ ΠΟΤΕ ΝΑ ἸΔΩΣΙΝ ΑΛΛΗΛΟΥΣ

[Διήγημα Alphonse Karr, μετὰφ. Γ. Α. Βαλαβίνη].

(Συνέχεια καίτελος ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ὅλοι τὸ ἐπίστευον ὡς νεκρόν, ἀλλ' ἐγὼ περητήρησα ὅτι ἀνέπνεεν εἰσέτι, και ἔσπευσα νὰ τῷ παρέξω βοήθειαν, ἀνευ τῆς ὁποίας ἡ ἄγνοια θὰ τὸ ἔχανε. Ἐσχον τὸ εὐτύχημα νὰ τὸ ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ μήτηρ δὲν ἔλαβε καιρὸν ἵνα μ' εὐχαριστήσῃ, ἀλλ' ἀνήρπασε περιχαρῶς τὸ παιδίον της και ἔφυγεν. Ἐγὼ ἐπανῆλθον εἰς τὸν κήπον, και ἔγραψα ἐν βίᾳ ἐπὶ τινος τεμαχίου χάρτου τὰ ἐξῆς: Ἡ καταιγὶς συνέτριψε τὰ δύο πλοιάρια. Ἀπαρτες ἐσώθησαν, ἐκτίς τοῦ Ἰακώβου. Ἐπειτα ἀνερριχίθη και ἐκρέμασα τὸν χάρτην εἰς τὸ σιδηρὸν τοῦ παραθύρου.

Τὴν ἐπιούσαν, ἐν ᾧ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου περιεπάτου ἐν τῷ κήπῳ, πολλοὶ εἰσῆλθον αἴφνης, μ' ἐνηγκλίστησαν και μ' ἐνέπλησαν θωπειῶν ἤσαν οἱ γονεῖς και συγγενεῖς τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν περιποιήσεών μου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν. Συνεκινήθη ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης ταύτης και ἐκ φυσικοῦ και ὁρμεφύτου κινήματος, ἐστράφη πρὸς τὸ μικρὸν παράθυρον, εἶδον δ' ἐκεῖ κίνημα ὡσεὶ τις ν' ἀπεσύρθη ταχέως. Ἡ Παυλίνα μὲ εἶδε, διὰ τοῦτο ἡ καρδία μου ἠγαλλίασε.

Τὴν ἐπιούσαν, περὶ τὴν μεσημβρίαν, τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτόν· ἀνέβην ἐπὶ τοῦ δένδρου και εἶδον τὸ δωμάτιον. Ἦτο ἀπλόουστατα εὐτρεπισμένον. Εἶδον μετὰ μεγίστης ἠδονῆς λευκὴν κλίνην, τὸν τάπητα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐβάδιζε και τὰς ἐκ μαροκίνου εὐμαρίδας, αἵτινες περιέβαλλον τὴν νύκτα τοὺς μικροὺς πόδας της. Συλλογισθῆτε δὲ τὴν χαρὰν μου, ὅταν εὗρον εἰς τὰ σιδηρὰ τοῦ παραθύρου δύο μακρὰς τρίχας αἰ ὁποῖαι θὰ τῆς ἀπεσπάσθησαν ἐκ τῆς κόμης της τὴν προτεραίαν, ὅτε βιαίως ἀπεσύρθη ἐκ τοῦ παραθύρου...

— Καί, εἶπεν ἡ ἀχροαζομένη αὐτοῦ κυρία, δὲν εἶν' ἀλήθεια ὅτι αἱ δύο αὐταὶ τρίχες ἦσαν ξανθαὶ και πάρα πολὺ λεπταί; Ὁ Ῥαούλ διεκόπη πρὸς στιγμὴν και ἐθεώρησε αὐτὴν μετὰ βαρυτάτης ἐκπλήξεως. Ἐπειτα σκεφθεὶς ὅτι ἡ ἐρώτησις ἐγένετο ἐξ ὑποθέσεως μόνον και οὐχὶ διότι ἐκείνη ἐγνώριζε τὴν ἡρώϊδα του, ἐξήγαγε τὰς δύο τρίχας και ἐξηκολούθησεν:

— Ἰδοὺ αἱ δύο αὐταὶ τρίχες· οὐδέποτε

μὲ ἀφῆκν. Δὲν ἐβράδυνα νὰ ἴδω τὸν μικρὸν Λουδοβίκον. Ἡ Παυλίνα τὸν εἶχεν ἐρωτήσῃ δι' ἐμέ. Εἶχεν ἴδῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἀλιέων, διηγήθη τὴν πράξιν μου και εἶχε προσθήσῃ:

— «Ὅταν εἶδα τὴν χαρὰν τῶν καλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, δὲν εἰμπόρεσα νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου.»

ὦ! πολυτίμητα δάκρυα! Ἐδίδον τὸ ἡμισυ τῆς ζωῆς μου διὰ νὰ λάβω εἰς τὴν κατοχὴν μου τὸ μανδύλιον, τὸ ὁποῖον τὰ ἀπέμαξε.

— Φεύγω, μὲ εἶπεν ὁ μικρὸς Λουδοβίκος, διότι ἡ δεσποινὶς Παυλίνα εἰμπορεῖ νὰ μὲ χρειάζεται. Θὰ ἐγύριση ἴσως.

— Ἐγύριση! ἀνέκραξεν. Ἐξῆλθε λοιπόν; — Μάλιστα, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τὴν μητέρα της

Ὁρμησα ἔξω, και ἔτρεξα εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ Λουδοβίκος μὲ ἠκολούθησεν. Ἀλλὰ καθ' ἦν στιγμὴν ἐξηρχόμεθα, μ' εἶδειξε μακρὰν δύο γυναῖκας, αἵτινες ἐπέστρεπον.

— Νὰ ταις.

Εἶδον μόνον τὰς πτωχὰς τῆς λευκῆς ἐσθήτος ἐκείνης, ἣτις πρώτη εἰσήρχετο.

Ὁ Λουδοβίκος μὲ εἶπεν

— Ἐκείνη εἶναι!

Και μετέβη νὰ τὴν συναντήσῃ, ἐν ᾧ ἐγὼ ἐπέστρεψα τεθλιμμένος.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν ὁ Λουδοβίκος ἀορίστως εἶχε ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ κάμῃ μίαν ὠραία φορεσιά διὰ προσεχῆ τινὰ ἐορτήν. Παρήγγειλα και τῷ ἔκαμον μυστικὰ μίανκαθαράν ἐνδυμασίαν, τὴν ὁποίαν ἡ Παυλίνα εὗρεν ἐντὸς τοῦ δωματίου της με ὀλίγας λέξεις, αἵτινες τῇ ἠγγείλον ὅτι ἡ ἐνδυμασία ἦτο προωρισμένη διὰ τὸν Λουδοβίκον. Ἀλλ' ἐσπέραν τινὰ φῶς δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὴν ἐπιούσαν δὲ ἔμαθον ὅτι ἡ μήτηρ τῆς Παυλίνας ἠσθένει βαρέως, και ὅτι ἐμελλον νὰ καλέσωσιν ἱατρὸν ἀπὸ τῆς πλησίον πόλεως. Εὐθὺς ἔππευσα και μετ' ὀλίγον ἐφθασα εἰς τὸν ἱατρὸν, πρὸς ὃν ἔδωκα τὸν ἵππον μου, ἐγὼ δ' ἐπανῆλθον πεζός. Εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν ἀσθενῆ, ὅτε ὁ ὑπ' ἐκείνων σταλείς θὰ εὕρισκετο μόλις εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ δρόμου, μεταβαίνων ἵνα καλέσῃ αὐτόν.

Ἡ μήτηρ της ἔμεινε πολὺν καιρὸν κλινήρης, ἀλλὰ σπανίως ὁ ἱατρὸς ἐπέτρεπεν εἰς τὴν Παυλίαν νὰ διέρχηται τὴν νύκτα πλησίον αὐτῆς. Πάντοτε εἰς τὸ δωμάτιόν της εὕρισκεν ὅτι ἐπεθύμησε κατὰ τὴν ἡμέραν, ὅτι ἠδύνατο νὰ γίνῃ εὐάρεστον εἰς τὴν ἀσθενῆ. Ἠρώτησα τὸν ἱατρὸν, ὅστις μοὶ ἀπεκρίθη ὅτι οὐδεμία ἐλπίς ὑπῆρχε πλέον, ὅτι ἡ ἀσθένεια δυνάτων νὰ ἐξηκολούθη ἐπὶ ἕνα μῆνα εἰσέτι, ὅτε πλέον ἡ μήτηρ τῆς Παυλίνας θ' ἀπέθνησκε.

Τότε ἐβουθήθη εἰς βαρυτάτην λύπην· ἐσυλλογίσθη τὴν ἀπελπισίαν τῆς ἀτυχῆς νέας, τὴν ἐγκατάλειψιν της και τὴν μόνωσιν αὐτῆς. Δὲν θὰ εἶχον δικαίωμα διὰ νὰ μεταβῶ νὰ τὴν παρηγορήσω, ὅτε πλέον θὰ εἶχεν ἀνάγκην.

Ἡμέραν τινὰ, ἐν ᾧ συνωμίλου με τὸν ἱατρὸν, ἀνθρωπὸς τις ἐξελθὼν τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς τῶν μαθητῶν μου, μετ' ἐπι-

σκεψιν ἡμερῶν τινων, ἐν ᾧ ταχυδρομικὴ ἀμαξία τὸν περιέμενε εἰς τὴν θύραν, ἔστη καὶ ἐφάνη ὡς νὰ μᾶς ἤκουε μετὰ προσοχῆς. Ὅταν ὁ ἱατρός ἀνεχώρησε, μ' ἐπλησίασε καὶ μὲ εἶπεν·

— Αὐτὸς ὁ ἱατρός εἶναι ἀμαθέστατος καὶ φονεύει τὴν ἀσθενῆ του, ἐν ᾧ μόνον μία φλεβοτομία θὰ τὴν ἔσωζε.

— Ὡ! κύριε, τῷ εἶπον μ' ἐνωμένως τὰς χεῖράς μου, τρέξατε εἰς αὐτὴν καὶ σώσατέ τὴν!

— Δὲν εἰμπορῶ, μὲ εἶπεν ἐκεῖνος, διότι καὶ ἐν τέταρτον ὥρας ἀκόμη βραδύτητος θὰ μὲ κάμῃ νὰ χάσω ὑπόθεσιν, ἥτις εἶναι αἰτία τῆς ἀναχωρήσεώς μου, καὶ ἥτις ἀπειλεῖ ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν μου καὶ ἐκείνην τῶν τέκνων μου. Προσπαθήσατε νὰ φλεβοτομήσῃ τὴν ἀσθενῆ αὐτὸς ὁ ἱατρός, καὶ θὰ σωθῇ.

— Κύριε, τῷ εἶπον, εἰσθε βέβηκος περὶ τούτου;

— Εἶμαι πρὸ τεσσαράκοντα χρόνων ἱατρός, κύριε, μοὶ ἀπεκριθῆ, καὶ οὐδέποτε εἶχα τόσην βεβαιότητα καὶ ἐμπιστοσύνην περὶ τῆς σωτηρίας ἀσθενοῦς ὅσον τώρα.

Καὶ ἀνεχώρησε.

Ἐγὼ μετ' ὀλίγον ἐκρέμασα εἰς τὸ σίδηρον τοῦ παρὰθύρου τῆς Παυλίνας χάρτην μὲ τὰς ἐξῆς λέξεις: «Πρὸς Θεοῦ! ἀπαιτήσατε νὰ φλεβοτομηθῇ ἡ μήτηρ σας· διακεκριμένος ἱατρός μὲ διεβεβαίωσεν ὅτι ἡ φλεβοτομία θὰ τὴν σώσῃ».

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας δὲν εἶδον τίποτε εἰς τὸ παρὰθύρον, καὶ διὰ τοῦτο εὐρισκόμην εἰς μεγάλην ἀγωνίαν. Τὴν τετάρτην ἡμέραν ὀλίγου δεῖν παρεφρόνησα, ὅταν εἶδον τὸν χάρτην μου ἀκόμη εἰς τὸ σίδηρον τοῦ παρὰθύρου τῆς. Ἐν τούτοις ἐκείνη τὸν εἶχε λάβῃ. Τί συνέβη; Ἐσπευσα νὰ τὸν λάβω πάλιν, ἀλλ' εἶδον ὅτι δὲν ἦτο ὁ ἰδιόκός μου, ἀλλ' ἕτερος, ἐπιτοῦ ὁποῖου ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἐξῆς: *Suidris ἡ ἄγγελος, εὐχαριστῶ!*

Ἐκείνη τὰ εἶχε γράψῃ. Ἡ μήτηρ τῆς ἐσώθη, καὶ ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ μοὶ ἐπιδείξῃ διὰ τοῦτο τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς.

Μετ' ὀλίγον καιρὸν ἠναγκάσθη ν' ἀνεχώρησω ἐκεῖθεν ἐπὶ ὀκταήμερον. Ὅταν ἐπέστρεψα, εἶχον ἀμφοτέραι ἀναχωρήσῃ. Ἐμεινα κατὰπληκτος. Οὐδεὶς ἐγνώριζε ποῦ ὑπῆγαν, ἔμαθον μόνον ὅτι δὲν θὰ ἐπαίρηγοντο πλέον, καὶ ὅτι ἡ οἰκία ἐπωλείτο. Δὲν ἐβράδυνα ν' ἀνεχώρησω ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος μοὶ κατέστη ἀφόρητος, μετὰ δύο ἔτη δὲ κατὰ τὰ ὁποῖα ἐταξείδευσα καὶ τὰ ὁποῖα ἐπράυνον ὀλίγον τὴν λύπην μου, καὶ τοὶ μὲ κατέστησαν πολὺ μελαγχολικόν, εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκόν σας ὡς παιδαγωγὸς τῶν τέκνων σας, ὅπου καὶ ἔμεινα.»

— Φίλτατέ μοι Ῥαούλ, εἶπε τότε ἡ κυρία, σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ. Οὐδέποτε ἀκρατῆριον ὑπῆρξεν εὐμενέστερον τοῦ ἰδικού σου, διότι ἤκουσα μέχρι τέλους τὴν ἱστορίαν σου, ἐν ᾧ τὴν ἤξευρα.

Ὁ Ῥαούλ ἐποίησε χειρονομίαν ἐκπληξέως. — Θὰ σοὶ τὴν ἀποτελειώσω· ἡ Παυλίνα ὑπανδρεύθη καὶ ἐχῆρευσε μετὰ ἐν ἔτος.

— Ἄ! κυρία, εἶπεν ὁ Ῥαούλ, ἡ ἀστεϊότης αὕτη εἶναι σκληρὰ!

— Δὲν ἀστειεύομαι. Ἀπ' αὐτὴν ἔμαθα τὴν ἱστορίαν τῆς καὶ τὴν ἰδικὴν σου, καὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν ὅπου σοὶ οὐκίω, ἐκείνη μεταβαίνει πρὸς τὴν μητέρα τῆς, ἥτις κατόκησε πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν μὲ τὸ μικρὸν γυναικίον σου παρὰθύρον.

— Πῶς! τὴν γνωρίζετε;

— Ἐκείνη ἡ κυρία, τῆς ὁποίας εἶδες μόνον τὴν κυανὴν ἐσθῆτα...

— Ἐ! λοιπόν;

— Εἶναι ἡ Παυλίνα.

— Καὶ ἀνεχώρησε;

— Μάλιστα.

— Εἰς τὴν Βρεττανίαν;

— Ναι... Ἐὰν ὑπήγαγες εἰς αὐτὴν, καθὼς σοὶ ἔλεγον, θὰ σὲ ἀνεγνώριζε.

— Τί! μήπως εἰσεύρατε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐμοῦ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς;

— Ποσῶς.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Ῥαούλ ἀνεχώρησεν, τῷ ἐφάνετο δὲ ὅτι οὐδέποτε ἡ ἀμαξία ἔτρεχε τόσον ἀργὰ ὅσον τώρα.

Ἐν ᾧ ὁ Ῥαούλ ὁδοιπορεῖ, ἐρίζων μὲ τοὺς ταχυδρόμους, ἐπισπεύδων τοὺς ὁδοιπόρους, καὶ προρογιζόμενος διὰ τὴν ἐλαχίστην βραδύτητα, ἃς ἴδωμεν τί συμβαίνει εἰς τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα μεταβαίνει νὰ ἴδῃ.

Ἐὰν τις καὶ ὀλίγον ἀνακαλέσῃ τὰς ἀναμνήσεις του, οὐχὶ δυσκόλως θὰ ἴδῃ ὅτι ἡ ὀλίγη εὐτυχία, τὴν ὁποίαν εἰς τὸ βεῦμα τῆς ζωῆς του ἐδοκίμασε, τῷ ἦλθε μόνον διὰ μέσου μυρίων ἐμποδίων, τὰ ὁποῖα τῷ παρενέβηκον, καὶ ὅτι ἐὰν οἰκαταβληθέντες ἀγῶνες ἐστέφοντο ὑπὸ ἐπιτυχίας, θὰ ἐγίνετο σχεδὸν ὁ δυστυχέστατος τῶν ἀνθρώπων...

Ὅθεν, ὅταν βλέπω ἀνθρωπὸν σπεύδοντα συλλογιζομαι ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνθρωπὸς μεταβαίνει εἰς προϋπάντησιν δυστυχῆματός τινος! Καὶ ὁ Ῥαούλ ἔσπευδε καὶ πολὺ μάλιστα.

Ἀπὸ τῆς προτεραίας, ἡ Παυλίνα εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν μητέρα τῆς. Εἶδε μετὰ συγκινήσεως τὸ μικρὸν δωμάτιον καὶ τὸ κιγκλιδωτὸν παρὰθύρον. Ἐπίσης ἐπανεῖδε καὶ τὸν ἄλλοτε μνηστῆν τῆς Λουδοβίκου, ὅστις τώρα εἰργάζεται εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ θεῖου του, τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ διαδεχθῇ. Ἐχάρη λίαν, διότι ἐπανεῖδε τὴν Παυλίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὤφειλε τὴν θέσιν ἣν κατείχε καὶ τὴν ὑπόληψιν ἣν ἔχειρε παρὰ τῆς χωρικοῦ τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀφιξεῶς τῆς ἡ Παυλίνα ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὴν θάλασσαν. Ὁ καιρὸς ἦτο ὠραιότατος, ὁ δὲ οὐρανὸς αἰθρῖος καὶ ἡ θάλασσα κυανὴ καὶ διαφανής, ἡ δὲ ἐπιφάνεια αὐτῆς μόλις ἐρρυτιδοῦτο ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ὑπὸ ἐλαφροῦ ἀνατολικοῦ ἀέρος. Τὰ πτηνὰ ἔπταντο ἀνωθεν, καὶ ἐφάνοντο ὡς κινητὰ σημεῖα εἰς τὰς ὑψηλὰς τοῦ ἀέρος χώρας.

Ὁ Λουδοβίκος προσεκάλεσε τὰς δύο κυρίας εἰς περίπτεον διαλέμβου, ἡ δὲ γαλήνη τοῦ καιροῦ τὰς ἀπεράσισε νὰ δεχθῶσι.

Πόσον εἶν' ὠραῖος ὁ θαλάσσιος περίπτεος! Πόσον ὁ θαλάσσιος αὐτὸς ἀήρ δρο-

σίζει εὐαρέστως τὸ μέτωπον! Πόσον τὸ πνεῦμα ἀπελευθεροῦται τῶν μεριμνῶν τῆς ζῆρας!

Καὶ ἔπειτα ὅποσον εἶναι γλυκεῖα ἡ ἀρμονία τοῦ φεύγοντος τὴν τροπίδα ὕδατος καὶ τὸ ὁποῖον παρέρχεται ἀφρίζον τὰ πλευρὰ τοῦ λέμβου! Τότε ὅποσα γλυκὰ ὄνειροπολήματα καταλαμβάνουσι καὶ λιχνίζουσι τὴν φαντασίαν!

Ἡ Παυλίνα ἐθέλγετο ἐκ τοῦ περιπάτου τούτου. Πολὺ γρήγορα εἶχε λησμονήσῃ τὸν Ῥαούλ ἐν τῷ βίῳ ἐκείνῳ, ὅπου δι' ἐξέλιξιν, τ' ἀποτελοῦντα συνήθως τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν συμβάντα διέρρευσαν ἐν διαστήματι ὥρων τινων. Ἀλλ' αἰ καταλαμβάνουσαι αὐτὴν τότε ἐντυπώσεις τὴν προσεκόλλησαν μὲ τινὰ ἀνάμνησιν ἣ μὲ τινὰ ἐλπίδα. Ἐπαναβλέπουσα τὸν οἰκίσκον τῆς, τὸ δωμάτιόν τῆς καὶ τὸ παρὰθύρόν τῆς ἀνεμνήσκατο τὸ τόσον εἰς τὰς θελήσεις τῆς ὑποτεταγμένον μυστηριώδες ὄν, τὸ ὁποῖον προὔλαμβανε καὶ αὐτὰς ἔτι τὰς ἐπιθυμίας τῆς. Ὁ Λουδοβίκος ὅσον καὶ ἂν ἦτο γραφεὺς συμβολαιογράφου, ἦτο ὁμως μέτριος κολυμβητής. Ἐσφακλήμενη κίνησις, ὑπ' αὐτοῦ γενομένη, ἐκίνησε τὸν λέμβον διὰ τρόπου τρομαζάντος ὑπερβολικὰ τὴν Παυλίαν καὶ τὴν μητέρα τῆς. Δι' ὀρμηφύτου κινήματος, ἀμφοτέραι ἐρρίφθησαν εἰς τὸ ἐν πλευρὸν τοῦ λέμβου, τὸ δὲ πλοῖάριον, μὴ ἔχον πλέον οὔτε κέντρον οὔτε ἰσοροπίαν, ἀνετράπη.

Τότε μεγίστη κραυγὴ ἠκούσθη ἀπὸ τῆς ἀκτῆς. Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἀνὴρ ἔφιππος ἐκάλπαζε παρὰ τὴν παραλίαν.

Ἐπέσπευσε τὸν ἵππον του καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασε.

— Τί εἶναι; τί τρέχει;... Ἄ! νὰ τὸ λευκὸν τῆς φόρεμα ἐπιπλέον.

Καὶ ῥίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ θάλασσα ἦτο γαλήνιος, κυανὴ καὶ δικρανεστάτη. Ὁραῖος ἥλιος δύνων ἀντενάκλα ἐντὸς τοῦ ὕδατος τὰ πορφυρὰ καὶ πύρινα αὐτοῦ χρώματα.

Ἐφθασε τὴν Παυλίαν καὶ ἐδράξατο τῆς ἐσθῆτός τῆς, ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἔλαβε διὰ τῶν βραχιόνων τῆς καὶ τὸν ἐσφιγξε. Δὲν ἦτο ἐπιδέξιος κολυμβητής, παρεσύρθη καὶ ἀμφοτέροι ἐχάθησαν.

Τὴν ἐπιούσαν ἡ παλιόροια ἔφερεν εἰς τὸν αἰγιαλὸν τὰ πτώματα τῆς μητρὸς τῆς Παυλίνας καὶ τοῦ Λουδοβίκου. Δύο ἄλλα πτώματα ἦσαν σπασμωδικῶς περιπεπλεγμένα. Ἐπὶ δὲ τῶν ἠλλοιωμένων χαρακτηριστικῶν αὐτῶν ἐζωγραφίζετο ἡ ἀπελπισία καὶ τὸ ἄλγος. Ἦσαν τὰ λείψανα τῆς Παυλίνας καὶ τοῦ Ῥαούλ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΔΙΟΥ ΡΙΣΣΕΟΥΡΓΙ

Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτιζόμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοῦ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ.

Ἐκαστος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλεται δὲ εἰς τὸν αἰτησόντα, ἀμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

ΑΘΗΝΑΙΣ.—ΤΥΠΟΓΡ. «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3